

NÅDENS BUDSKAP

Tack, broder Neville! Herren välsigne dig! God förmiddag, vänner! Förvisso en förmån att få vara här igen i förmiddag i Herrens tjänst. Och jag är bara så ledsen att vi inte har något utrymme att placera människorna i i den lilla kyrkan. Den rymmer inte särskilt många. Men vi är mycket glada att ni är här och villiga att göra uppoffringen, att – att vara tålmodiga och vänta på oss. Och vi ska göra vårt allra bästa för att ge er Herrens Ord så gott vi vet, hur vi ska framföra Det. Och nu kommer jag just . . .

² Den här lilla damen kom just in, och hon hade ett barn som skulle välsignas i förmiddag, och så såg hon, att de liksom var försenade, och hon sa, att hon bara skulle vänta. Jag har aldrig sett kvinnan förut, men jag ber, att Gud ska välsigna henne och ge henne den rikaste av Hans välsignelser i hennes hjärta, för att hon har varit tålmodig och väntat.

³ Nu kommer den tid på året, då det blir svalare, och det inte blir så varmt, när vi trängs i kyrkan. Och vi litar på, att Gud ska välsigna er alla rikligt.

⁴ Nu skulle jag vilja säga bara några få saker här, precis innan jag börjar tala. Jag hade meddelat, att jag skulle tala i förmiddag, om Herren ville, om ämnet *Vindarna i virvelvinden*. Men Han ändrade det bara för mig. Jag vet aldrig, vad jag ska säga, förrän kanske några minuter innan jag kommer till mötet. Och jag försökte mig på det där ämnet för andra gången nu, och jag fick inte svaret tillbaka från Gud. Jag vet inte varför. Jag tycker alltid, som alla ni predikanter här vet, att man måste vänta på Herren för det, som man ska säga.

⁵ Igår kväll fick jag ett – ett samtal på den privata linjen, ända från någonstans nere i Arkansas, några personer ville flytta upp hit nästa vecka, de sa, att de hört, att vi skulle starta en mötesserie om *De Sju Inseglen*. Jag kom just igenom *De Sju Församlingstidsåldrarna*, till främlingarna. Och hennes man kommer på måndag för att skaffa ett jobb åt sig i Louisville, så att han kan jobba medan de bor tillräckligt nära för att få höra de där *Sju Inseglen*. Jag sa: ”Det skulle ta ungefär tre månader, damen. Vi har inget ställe här att annonsera mötesserien på osv., ingenstans att ta hand om det här i staden, ingenstans att sätta människorna.”

⁶ Jag skulle kanske, om Gud så vill, vilja ha det där någonstans ute i kampanjen, sätta upp en mötesserie på ungefär tre månader och bara sätta igång raka vägen genom de där inseglen så där, ute i kampanjen. Då skulle folk kunna stanna kvar rätt igenom den.

7 Här inne går det från Uppenbarelsebokens 6:e kapitel till och med det 19:e. Så man får med de sju inseglen, de sju plågorna, de tre veerna, kvinnan som sitter på det scharlakansröda vilddjuret och de etthundrafyrtiofyra tusen. Åh, det är bara så mycket av det, som går in för att knyta ihop de där, innan det Sjunde Inseglet ges, den sjunde plågan faller, den sjunde basunen ljuder. Och det finns så många av de där sakerna, som allesammans knyter ihop det där, och var och en av dem är en dryg dags lektion i sig själv.

8 Låt oss nu böja våra huvuden bara ett ögonblick för ett ord av bön. Innan vi ber, skulle det finnas någon här inne, som vill bli ihågkommen i den här bönen, så kan ni ge er tillkänna genom att räkna upp era händer. Och i ert hjärta, tänk till Gud precis på vad ni har behov av nu! Och jag ber att Han ska ge er det.

9 Allsmäktige och nådige Gud, som är en böne-besvarande Gud, en Fader som vet allt, vad Hans barn behöver. Du kände oss innan vi föddes, och du har räknat våra fotsteg, till och med hårstråna på vårt huvud är räknade, och våra ord vägs alla i din våg. Så, Herre, Gud, låt oss i förmiddag ge akt på de här sakerna, den här högtidliga förpliktelsen, som vi har inför dig.

10 Många av de där händerna, som räcktes upp i förmiddag här i den här lilla församlingen, kanske var för förbön för sina sjuka kroppar, en vilsegången älskad person. Du känner deras hjärtan och allt, som finns i dem. För då du stod här på jorden, i form av en mänsklig varelse, som kallades Jesus, vår Herre, kände Du till till och med hjärtats hemlighet. Allt som människorna kunde föreställa sig i sina sinnen, kunde du berätta direkt, vad de tänkte på, "Varför resonerar ni i ert hjärta om de här sakerna?" Jesus uppfattade deras tankar. Och vi läser i Skriften, att du är densamme igår, idag och i evighet. Och det står också skrivet att: "Varhelst två eller tre är församlade, där ska jag vara mitt ibland dem." Så Du är här i förmiddag i form av Den Helige Ande och känner till varenda längtan, som finns i människornas hjärta.

11 Jag ber dig, Fader Gud, att du ska svara dem och säga: "Det är fullbordat. Din önskan har besvarats, och jag — jag sänder dig förvissningen idag att allt, du har bett om, har blivit beviljat."

12 Gud, vi kommer särskilt ihåg dem, som är ofrälsta, som räckte upp sin hand. Måtte det här vara den stunden, då de tar emot Kristus som sin Frälsare!

13 Innan mötet avslutas idag, måtte det vara någonting, som händer, Herre, som skulle föra din Närvaro så nära människorna, att de skulle veta, att samme Jesus, som vandrade i Galiléen, står mitt bland Sitt folk, så de skulle kunna gå härifrån idag med samma förvissning som de där, som kom från Emmaus den där gången. När de var på väg tillbaka, efter att ha vandrat tillsammans med Honom hela långa dagen, talat med Honom,

och Han talade med dem, och ändå hade de ingen aning om, att det var Han.

¹⁴ Å, Gud, så många gånger vi är så där! Du talar till oss i solnedgången, i fåglarnas sång, i lövens prasslande, i blommornas blomstrande, i församlingens hymner, och vi inser så sällan, att det är du. I sjuksalarna på sjukhuset, på många andra ställen talar du till oss, och vi inser så sällan, att det är du.

¹⁵ Nu, Herre, då vi far tillbaka till våra hem i förmiddag, måtte vi, liksom de gjorde, inse det, måtte du göra någonting idag mitt ibland oss, precis liksom du gjorde fordom! De kände igen det där, som du gjorde inför dem. Du gjorde det före din korsfästelse, och de visste, att det där var den uppståndne Herren. De gick tillbaka till sina grupper, fröjdade sig och prisade Gud, för de visste, att Han var levande. Och de sa: "Brann inte våra hjärtan i oss, då Han talade med oss efter vägen?" Herre, att du dök upp där och gjorde någonting liknande, som du gjorde före din korsfästelse, bevisade din uppståndelse, att du var samme Jesus, det där fick dem att komma ihåg alla sina samtal med dig. Du har talat med oss hela veckan, Herre. Visa dig nu mitt ibland oss och ge dig tillkänna för vartenda behövande hjärta! För vi ber om det i Jesu Namn och för Hans skull. Amen.

¹⁶ [En syster börjar tala på ett annat språk. Tomt ställe på bandet. En broder ger en uttydning. — Utg.]

¹⁷ Nu ska församlingen be:

Fader vår, som är i Himmelen, helgat varde ditt Namn!

Tillkomme ditt Rike! Ske din vilja på jorden, som det är i Himmelen!

Ge oss denna dag vårt dagliga bröd!

Och förlåt oss för våra överträdelser, liksom vi förlåter dem, som försyndar sig mot oss!

Och led oss inte in i frestelse, utan befria oss från det onda! För Riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

¹⁸ Så att om min penna vore en skulptörs verktyg, och mitt papper vore flinta, och de här Orden, som jag säger nu, skulle ingraveras på detta, så att Det skulle gå till alla folk.

¹⁹ Guds helige Ande har underliga sätt att arbeta med Sitt folk. Många gånger genom under och genom gåvor och kallelser, vilka är utan omvändelse, så att Gud ger dem till Sitt folk genom Sin nåd.

²⁰ Jag är hemma nu, liksom på en liten semester. Jag tar mig vanligen den här tiden hemma vid den här tiden på året, för jag tycker om att koppla av, då jag går på ekorrjakt. Och jag har varit nere i Kentucky tillsammans med mina vänner den här veckan och jagat ekorre, mitt favoritmål. På något sätt var jag nedslagen, inte precis för att jag inte kunde finna några ekorrar,

men jag bara kände mig nedslagen. Någoting sa mig, att jag måste vända tillbaka hem. Och jag sov i bilen på vägen tillbaka.

²¹ I fjol, som ni allesammans vet, vilket är tryckt och även som vittnesbörd och på ljudbanden. Jag satt på ett ställe här i Indiana, där Herren Gud kom ner och talade med mig om mitt andra ämbete, som snart skulle äga rum i den nära framtiden. Och där talades tre ekorrar till existens. Ni känner alla till berättelsen, det är jag säker på. På något sätt, då jag gick vägen fram . . . , medan jag lät resten av pojkarna gå och jaga, fick jag — fick jag en underlig känsla att gå till den här platsen igen. Det var före dagningen, det regnade, och jag visste inte ens, om de skulle kunna jaga eller inte, men att jag skulle gå bort i fältet där. *Jakt* betyder ”att komma ensam med sig själv för att be”. Och jag stannade bilen och gick ur och gick tvärs över vägen och gick in i buskaget, och precis innan det skulle ha dagats var det liksom grått, gryning.

²² Jag hade stannat och bett en liten bön som vanligt och talat om för Fadern, att: ”Precis det jag behövde, att Han skulle förse mig med det.” Jag tror inte på att kasta bort eller förstöra någonting. Sköt aldrig i hela mitt liv en fågel eller någonting annat för att skjuta till måls. Det jag jagar, äter jag eller ger det till någon, som äter upp det. Jag tror inte på att kasta bort någonting. Jag tror inte på att göra sådana saker, för det är inte rätt.

²³ Då jag sedan vände mig om och började gå längs en känd liten stig bredvid en betesmark som gick över i L-form i skogen, och någonting underligt ägde rum. Alla mina upplevelser, jag har aldrig haft någonting liknande det där. Jag tittade på kullens topp till vänster om mig, varifrån jag stod, och där kom det ut liksom ur kullens topp tre regnbågar. Och de sträckte sig en trettio fot högt upp. Först tittade jag och såg Ljusets, och jag bara vände mig tillbaka, för jag trodde, att det kunde vara solen, som gick upp. Då jag tänkte efter, var det inte i riktning mot solen, det var mot söder. Och en annan sak, det var lugnt, molnigt, regn, regnade överallt. Det där var den tjugofemte augusti, förra fredagsmorgonen, och ni vet, hur det regnade. Och det var jämmulet överallt.

²⁴ Och jag tittade igen. Och där var det, växte högre och högre, tre regnbågar. Jag tog av mig hatten. Jag satte ner min bössa. Jag började gå mot det med mina händer uppräckt. Någonting verkade bara säga till mig: ”Det här är tillräckligt nära.” Jag tänkte sätta mig ner och ta av mig mina stövlar, som jag hade på mig, för att se efter, om jag skulle kunna gå litet närmare. Men jag kom inom några meter ifrån det, och jag såg dess färg, det ångade liksom en dimma, som for omkring. Jag stod stilla några ögonblick. Det kom raka vägen ut ur toppen på det lilla berget. Och jag gav akt på det då de tre (en till höger, en till vänster och en i mitten) gick ner liksom i en enda skål. Vad det än var,

så var det levande. Det rörde på Sig och gjorde sina rörelser. Och jag stod där, precis då det grånade, dagades.

25 Jag vände mig och tittade igen, och jag skrek: "Å, Gud, vad skulle du vilja, att din tjänare visste?"

26 Just då kom Herrens Ande in och sa: "Nya Testamentets Jesus är det Gamlas Jehova. Han bytte bara mask från Ande till Människa." Det där bekräftade naturligtvis mitt Budskap om Honom. Och lät mig veta, försäkrade mig om, att de här trettioett åren inte har varit förgäves.

27 Då jag började närma mig, började Det gå bort och gick ner i den här skål-liknande saken och försvann sedan. Jag gick fram nära. Jag var rädd för att gå närmare, för Han hade stoppat mig, innan jag kom dit.

28 Jag vände mig och la märke till, att det där Ljuset, som Det lyste på mig, var precis exakt i linje med trädet, där jag satt i fjol, där ekorrharna dök upp. Cirka trettiofem eller fyrtio minuter senare gick jag ner genom skogen och över bäckbottnarna osv., tills jag kom till det här trädet, som delar sig i fyra riktningar (öster, norr, väster och söder), fyra stammar av trädet, som sticker ut. Och jag klättrade upp i den här stammen och satte mig ner, där jag var, då Han berättade för mig om det där Skriftstället. "Om ni säger till det här berget: 'Flytta på dig!'" Och då jag stod där en liten stund utan att fortfarande tänka på regnbågen, den hade lämnat mitt sinne. Jag stod där. Och det här har varit ett mycket dåligt år för ekorrjakt, allting är sent, inga ekorrar.

29 Jag tänkte: "Just här är det, som Gud gav mig de där ekorrharna i fjol att tala till existens." Jag tog av mig hatten igen och jag sa: "Herre, Gud, du är fortfarande samme Jesus. Du är fortfarande Gud."

30 Och Någoting sa till mig: "Hur många behöver du den här gången?"

31 Jag sa: "Precis liksom jag gjorde förra gången, de tillåtna." Och sedan sa jag: "Jag ska få de här tillåtna före klockan tio idag." Och så underligt som det verkar, just då var jag i ett mycket besvärligt mygg-område, som var hemsökt av myggor, och liksom en sumpmark, och en stor, stor mygga kom för att bita mig precis bredvid ögat, och jag sa: "Inte en enda av dem kommer att besvara mig denna dag.", jag hade inte något myggmedel eller någoting med mig. Och innan jag visste om det, sa jag: "Solen ska skina inom trettio minuter."

32 Och jag hade inte mer än sagt det där, förrän precis bakom mig en ekorre, exakt lik den där i fjol, ung, röd, hoppade ut på grenen ungefär sextiofem meter bort och började smacka. Jag vände mig om. På det där långa avståndet kunde jag nätt och jämnt genom det starka kikarsiktet se hans öga. Jag bara sköt, det var alltsammans, jag hade inte ens sikte på mer än hela

ekorren. Och kulan satt precis exakt i ögat, där den var förra gången.

³³ Vidare ner genom skogen gick jag. Och exakt klockan tre minuter i tio sköt jag min tredje ekorre, precis liksom det var i fjol, precis exakt det samma. Tre minuter i tio. Gud är min högtidlige Domare, inte en enda mygga ens surrade på hela långa dagen, just där, där det finns ton av dem, antar jag, om de kunde vägas upp. Och jag varken såg eller hörde en enda. Jag lyssnade efter dem för att se efter, om jag kunde. Och jag hörde ett surr, jag tänkte: "Där är det en någonstans.", och jag lyssnade, och det var en lastbil långt bort på motorvägen. Och exakt trettio minuter senare sken solen upp ljus och klar.

³⁴ Så kom jag tillbaka till platsen. Och jag hade tänkt, då jag sa: "de tillåtna", att det betydde *fem ekorrar*, vilket är tillåtet i Indiana. Men jag minns ifjol, då Han frågade mig, hur många det krävdes, för att jag skulle få ett skrovsmål, då sa jag: "Tre.", och jag fick bara de tre. Så igår gick jag tillbaka, gick till samma plats igen, och Någonting sa: "Gå inte! Gå över vägen!"

³⁵ Och exakt klockan tio, exakt på pricken klockan tio på min klocka, sköt jag de tillåtna i Indiana, den femte ekorren. Jag vill, att ni ska lägga märke till, att det var tre regnbågar, och det var tre saker, som sades, tre ekorrar som jag fick. Det var tre saker: tre ekorrar före klockan tio, inga myggor, solen skulle skina inom trettio minuter. Och där var tre, som kunde vittna om det: broder Banks Wood, min son Billy Paul och hans son David, som kan vittna om det.

³⁶ Då jag såg de där regnbågarna, ungefär så breda tvärsöver som den där glorian är, denne Herrens Angel, men det var tre av dem, som gick ihop i En. Å, så det hjälpte mitt hjärta att veta, att Gud, Jesus inte bara är en människa, som folk tänker, att Han är, bara en profet, liksom den här moderna idén idag tänker, att Jesus bara är en profet. Han är Gamla Testamentets Jehova, som blev kött och bodde ibland oss. Och det där, det tröstade mig förvisso. Så tänkte jag på det där ämnet, att Gud hade sökt så många människor.

³⁷ Nu finns det ju en grupp människor, som kallar sig för "Oneness" eller "Jesus Only", Jag håller inte med dem om deras teori. Inte heller håller jag med — håller jag med den där treenighetsgruppen, som säger, att det finns tre olika Gudar, den extrema treenighetsgruppen. Utan jag tror, att de tre, Fadern, Sonen och Den Helige Ande, är Ett, att de är en enda Guds tre ämbeten. Han levde i Faderskapet, i Eldstoden. Han levde i Sonskapet, i Jesus Kristus. Och Han lever nu i Den Helige Ande, i Sin Församling. Samme Herre Jesus, som blev kött och bodde ibland oss, är hos oss idag, ibland oss, i form av Den Helige Ande.

³⁸ Av alla upplevelserna! Då jag först vände mig om och såg Det, tänkte jag först, att det skulle kunna vara solen, som tittade

igenom en — ett moln någonstans, men det var innan solen gått upp. Då jag sedan vände mig tillbaka igen och såg, att det inte var ett ljus, det var regnbågar. Och då jag sedan tittade och såg det där, blev jag alldeles stel.

³⁹ Någon sa just till mig: "Kände du inte för att ropa?" Nej, jag kände inte för att ropa. De här upplevelserna får en aldrig att känna för att ropa, de får en bara att känna sig förankrad, precis så att man vet, att det finns någonting, som talar om för en, bara en tillfredsställd känsla.

⁴⁰ Nu är de där sakerna sanning. Jag vet, att vi har saker, som har sagts, så att folk många gånger säger: "Å, jag tror inte på sådana saker som det där." Jag kan inte gå i god för det där. Jag vet inte. Jag kan bara gå i god för det, som jag vet, att det är sanningen. Och Gud Allsmäktig, som skrev den här Bibeln, och jag är Hans tjänare, Han vet, att det där är sanningen.

⁴¹ Tänk på det, att den tiden vi lever i är strax före Herrens tillkommelse! Jesus sa: "Det ska bli tecken i skyn och på jorden, mäktiga syner, flygande tefat, missiler, förbryllande tider, svårigheter mellan nationerna och förskräckliga syner på jorden." Och vi lever i den tiden, så att vi ser de där sakerna.

⁴² För Budskapet, som jag nu har valt i förmiddag, vill jag, att ni tillsammans med mig ska slå upp i Skrifterna i Sakarja. Det var min . . . Sakarja, det — det 4:e kapitlet.

⁴³ Det var min önskan att få tala om de här sakerna för er. Många gånger sker det saker, som jag inte — inte talar om, jag säger det inte. Men det här var alltför enastående, för att jag skulle undanhålla församlingen det. Det måste sägas! Och inför Gud där jag står, det är sanningen. Jag vet, att det finns en Gud, och jag vet, att Jesus Kristus är Guds Son, Emmanuel, som bor ibland Sitt folk idag i form av Den Helige Ande. Och jag vet, att Herrens Tillkommelse närmar sig, då tecken och under visar sig.

⁴⁴ Vi kom just igenom de Sju Församlingstidsåldrarna och lärde oss, att vi är i den sista, Laodiceas Församlingstidsålder, då församlingen skulle vara likgiltig, bli kall, skapa samfund och vara organiserad. Organisationerna skulle ta makten över den, äta upp den. Men ett löfte, att det skulle finnas en liten kvarleva kvar. Det skulle finnas en Församling, som skulle vara omkringspridd överallt, men Gud skulle samla ihop Den och rycka upp Den in i Härligheten, en liten helgad grupp någonstans, som väntar på Herren.

⁴⁵ Så här om dagen då jag fick *Daniels Sjuttio Veckor*, där jag stod just här i predikstolen, slog Någonting mig, jag har aldrig kunnat komma bort ifrån det. Att få se den tid, som vi lever i! Jag vill fara någonstans och göra någonting annat, hålla det borta från mitt sinne. Jag har alltför många nära och kära, som är ofrälsta. Då jag nu vet, vad kan jag då göra för att få dem frälsta? Vad finns det, som jag kan göra? Jag har predikat Evangeliet.

Gud har gjort stora tecken och under, som Han aldrig har gjort, sedan världen, sedan Herrens Jesu tid har Han aldrig gjort det i hela historiens tid. Och världen runt har det gått. Och ändå blir världen värre hela tiden. Men då måste jag komma ihåg, att vi lever i Laodiceas Församlingstidsålder, där de kommer att bli värre, och Det sa, att de skulle bli det.

⁴⁶ Så jag valde i förmiddag, eftersom det där Budskapet attackerades så, en annan sak, som jag är så jagad för, det är att predika nåd. Jag vill tala om det där i förmiddag, då jag läser Sakarjas 4:e kapitel, en del av det.

Och ängeln, som talade med mig, kom åter och väckte mig, liksom en man som väcks ur . . . sömn.

Och han sa till mig: "Vad ser du?" Och jag sa: "Jag har tittat, och se, en ljusstake helt av guld med en skål uppe på den, och dess sju lampor därpå och sju rör till de sju lamporna, som är uppe på den.

Och två olivträd bredvid den, ett på höger sida om skålen, och det andra på vänster sida därom."

Så jag svarade och sa till ängeln, som hade talat med mig, och sa: "Vad är dessa, min herre?"

Och ängeln, som talade med mig, svarade och sa till mig: "Vet du inte, vad dessa är?" Och jag sa: "Nej, min herre."

Då svarade han och talade till mig och sa: "Det här är HERRENS ord till Serubbabel, som säger: 'Inte med makt eller med kraft, utan genom min ande, säger härskarornas HERRE.'"

⁴⁷ Förstår ni? Budskapet kommer inte att komma genom några stora makter eller krafter, utan genom Guds Ande! Sista versen, 7:e versen.

Vem är du, å, stora berg? Inför Serubbabel ska du bli en slätt, och han ska föra fram dess huvudsten med rop och utropa: "Nåd, nåd över den! Nåd, nåd över den!"

⁴⁸ Vi är bekanta med det här Skriftstället, alla som läser Bibeln. Vi vet, att det här var under tiden då man förberedde restaureringen av templet. Och Serubbabel var en mäktig furste ibland folket, som hade lagt grunden till byggnaden. Nu ni, vill jag, att ni ska ta på er ert andliga tänkande, smörjelsejackan, i förmiddag, då vi tänker. Och den här mäktige fursten hade bestämt sig för att återuppbygga Herrens hus. Och då, då han gjorde det, hade han lagt grundstenen.

⁴⁹ Och då vi läser vidare, finner vi, att Gud sa: "Serubbabel har lagt grunden med sina händer, han ska också föra fram huvudstenen." Jag vill, att ni ska lägga märke till, att Han aldrig sa, att han ska föra fram "Hörnstenen". Han ska föra fram "huvudstenen".

⁵⁰ Och vi vet att Skriften säger, att Jesus är Chefs- Hörnstenen, och Han är också Huvudstenen. Om vi nu skulle tänka i några minuter, på att den sjunde församlingens budbärare skulle "återupprätta barnens Tro tillbaka till fäderna"! Med andra ord, återuppbygga Församlingen igen under Andens Kraft. "Inte med kraft, inte med makt, utan genom min Ande", säger Herren. Inte genom organisation, inte genom samfund, utan genom Den Helige Ande kommer Gud att föra fram Församlingen i den yttersta tiden.

⁵¹ Serubbabel, fursten hos Josua, var den, som skulle föra fram den här huvudstenen. Han hade lagt grunden, han hade tagit folket tillbaka till grunden som förebild.

⁵² Vilket vi alla vet, att de här ljusstakarna osv. representerade både judarna och församlingen. De var "olivgrenar", säger Bibeln här. Och olivgrenen, vi är den vilda grenen, som ympades in i roten på det äkta olivträdet, hedningarna! Och ut ur de här två grenarna kom rökrör, som gick in i de sju gyllene ljusstakarna, för att ge Ljus åt de Sju Församlingstidsåldrarna.

⁵³ Kom nu ihåg, att i vår undervisning om de lektioner, som vi just har kommit igenom, att vi tog den stora pyramiden och studerade den ett tag, den som Enok måste ha byggt. Och huvudstenen sattes aldrig på pyramiden. Jag har varit där. Dess arkitektur skulle aldrig ha kunnat ersättas fram till idag. Vi har inga maskiner som skulle kunna bygga en pyramid, inga krafter (utom atomkraften) som skulle kunna bygga en pyramid, för den är alltför gigantisk. Stenar, som skulle väga ton och ton och ton, står högt uppe i luften, så sammanfogade att inte ens ett tunt rakblad skulle kunna . . . Och de är inte cementerade, de är bara huggna så, att de förenar sig med varandra.

⁵⁴ Det är så, det borde vara med Jesus Kristi Kropp, så huggen av Den Helige Ande, med Guds stora Instrument och Verktyg, att vi skulle vara förenade som en enda Person. Vi är inte splittrade. Vi borde vara en enda Person! Och det visar, att inget maskineri kan göra det där på det där viset. Det krävs Gud för att göra det. Ingen organisations mekanik, inga föreningar, ingenting av de här sakerna kan någonsin göra det, hur goda deras avsikter än är. De kan aldrig göra det, för det måste Gud till att göra det här, Den Helige Ande.

⁵⁵ Jag tror inte, att jag har en dollarsedel i min ficka. Men där finns . . . Jo, det har jag, jag har en dollarsedel. Jag är ledsen. På den här dollarsedelns baksida ser man Förenta Staternas insegel på vänstra sidan, som ser mot en. Från mig räknat skulle det vara på vänstra sidan, det är er högra. Det är örnen. Och där finns också vapenskölden osv. Men på *den här* sidan, högra sidan för mig, ser man pyramiden. Och man märker, att ovanför pyramiden är toppstenen, och där under står det: "Det stora Inseglet". Till och med på våra pengar, som vi måste erkänna. Ingen otroende

kan stampa ut kristendomen. Vartenda brev, som man daterar, daterar vår Herres födelse. Varenda almanacka, allting talar om Honom. Och till och med på våra pengar är Huvudstenen, som är Kristus! Varför satte de inte på huvudstenen på pyramiden? För att huvudstenen förkastades, då den kom.

⁵⁶ Men nu ska, enligt profetian, Huvudstenen komma. Och jag vill, att ni ska lägga märke till, att då Huvudstenen kommer, kommer fursten, som ska ropa ut Budskapet, att ropa: "Nåd! Nåd!" För det är av nåden, som vi är frälsta, inte av gärningar, så att någon människa skulle kunna skryta. Och nådens Budskap har trampats under människornas fötter, ända tills det har blivit en skam. En del av dem far iväg ut i den eviga säkerheten, en del far iväg ut i allting. Men det sanna Budskapet om nåden förblir detsamma, och det är där, som Satan försöker banka ut det ur Församlingen. Men det är genom Guds nåd, som vi alla är frälsta.

⁵⁷ Så i Jesu Kristi Gudom, om Herren Gud skulle kunna komma dit och bekräfta, att det där är Sanningen, inte bara det, utan med Sitt Ord bekräftar Han, att det är Sanningen, och genom tecken och under bekräftar Han, att det är Sanningen, så då är också nåden Sanningen. Varför skulle då någon kritisera och säga, att nåden är fel, att "vi är frälsta genom gärningar"? Vi är frälsta av nåd, det är genom tron, inte av gärningar. Gärningarna visar, att man har blivit frälst. Men det, som räddar en, är Guds nåd. Nåden räddar en. Nåden är det, som Gud gör för dig. Gärningarna är det, som du gör för Gud, för att visa uppskattning av det, som Gud gjorde för dig. Men genom nåden är du frälst!

⁵⁸ En del människor tror: "För att jag går och går in i en församling, sätter mitt namn i boken, det är allt, jag behöver göra." En del människor tror: "För att jag ropar, det är allt, jag behöver göra." Andra tror: "För att jag talar i tungor, det är allt, jag behöver göra." En del tror: "För att jag har kraft att bota de sjuka, det är allt jag behöver göra." Det är det inte! Det är Guds nåd, som räddar dig, Guds förunderliga nåd. Jag kan inte förlita mig på några meriter. Någon sa: "Nåväl, där är det en stor man. Den där mannen, jag har hört honom stå upp och göra *det här*, jag har hört honom stå upp och göra *det där*."

⁵⁹ Paulus sa i Första Korintierbrevet 13: "Om jag än talar med människors och Änglars tungor, om jag än kan skilja mellan andar, om jag än har gåvor, för att ge mat ska jag ta allt jag äger för att ge de fattiga mat, om jag än kunde förflytta berg med tron, om jag än hade kunskap till att förstå allting, är jag ingenting, förrän kärleken kommer in, som är nåd." Gud måste göra det. Man kan göra alla de där sakerna och ändå gå förlorad. Det är nåden som räddar dig, Guds nåd till människosläktet.

⁶⁰ Att tänka på honom! Jag tänkte på den nåden omedelbart efter att det där visade sig i fredags morse, precis i gryningen,

där uppe i det där fältet, då jag satte mig på en stock senare, och tårarna kom i mina ögon. ”Å, Gud, din nåd har böjt sig ned för att rädda mig. Varför tyckte du någonsin så synd om ett stackars obildat vrak som mig? Hur kunde du någonsin komma ner till vårt lilla, oansenliga tabernakel, där friden och folk, som lever stillsamt, fattiga, som inte har någonting i den här världen, och ändå sprids din nåd omkring i våra hjärtan genom Den Helige Ande, så att du helar våra sjukdomar och frälsar våra synder, frälsar oss från våra synder, rättare sagt, och gör oss till ditt folk, har att göra med oss?”

61 Sedan tänkte jag på David, som då han fick lust att bygga ett hus åt Herren sa: ”Det är inte rätt för mig att bo i ett hus av cederträ, och min Guds Förbunds ark under fårskinn och ett tabernakel.”

62 Gud sa till profeten: ”Gå och säg till min tjänare, David, att jag tog honom från fårfällen, från att ge de där få fåren där ute mat, som hans pappa ägde, och ’gjorde dig ett stort namn likt stora mäns på jorden.”

63 Jag tänkte på Guds nåd, hur Han kunde göra så där, frälsa till det yttersta! Och sedan skulle ta ett stackars vrak som mig och ge mig möjligheter att få predika Evangeliet och att få se andra frälsta, se dem helade, se hem, som hade varit trasiga, upprättade igen, få se liv, som hade varit ruinerade, tillrättade igen. Och att ge mig nåd! Jag tänkte: ”Å, det är förunderlig nåd!” Sedan komma till en nedvärderad, låg ekorrhjägare ute i skogen och forma Sig i en *regnbåges* form, vilket betyder ”ett förbund”, med ett Budskap, som Han gav mig att predika, och forma det där till ett förbund, att Han står bakom Det! Och Han kommer att stå bakom Det, för Budskapet är om Jesus Kristus och Hans härlighet.

64 Hur har Han inte låtit mig fara över hela världen, världen runt till nationerna, till miljoner människor, sett miljoner komma till Herren och ta emot Honom som personlig Frälsare, sett dem fyllda med Hans godhet och helgade genom Hans kraft, fått se dem helade genom Hans stora allsmåktiga kraft. Så jag kan ropa liksom profeten och säga: ”Det är inte genom kraft eller genom makt, utan det är genom Guds Ande.” Inte genom utbildning, inte genom teologi, utan genom Guds Ande, som Han frälsar människorna. Genom Guds Ande helar Han människorna. Det är Guds Ande, som ger Budskapet till människorna. Det är Guds Ande, som bekräftar Ordet.

65 Vi har teologer idag, vi har Teologie Doktorer, vi har stora män över hela världen, som är smarta, intelligenta och utbildade. Men det krävs enkelheten i att tro Gud, att få Hans Ord att tala, för att visa, att Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet. Det krävs ett ödmjukt hjärta, överlätet åt Gud, för att hämta Jesus Kristus till nutiden. Amen! Om det krävdes

teologi, vad skulle presbyterianerna, metodisterna, baptisterna, katolikerna osv.? Vi skulle inte ha en chans, vi stackars olärda människor. Men det krävs inte kunskap. ”Inte genom kraft eller genom makt, utan genom min Ande”, säger Gud, ”ska jag utveckla den här hemligheten.” Och ”Han kommer att ropa ut den: ’Nåd, nåd’ med rop och utrop.” Det är, vad det är idag, Guds förunderliga nåd till Sitt folk. Hur han tar de obildade, de olärda, visar att Jesus är densamme.

⁶⁶ Då Han kom, kom Han aldrig till de stora teologerna. Inte heller gick Han till Kajfas, översteprästen, bara för att bli fördömd av honom.

⁶⁷ Utan Han tog fiskare, män som var fattiga och levde vanliga liv. Och för dem uppbarade Han Sig och sa: ”Följ mig, så ska jag göra er till människofiskare.”, visade att Hans nåd sträckte sig ända ner till och med från judarna till hedningarna, för att kalla ut ett folk åt Hans Namn i den här yttersta tiden, som vi just har gått igenom. Förunderlig nåd, vilket härligt ljud!

⁶⁸ Nåden är gammal. Nåden är lika gammal, som världen är. Nåden visades först för människosläktet, då vi hade en begynnelse till människosläktet. Då människosläktet först skapades i Edens lustgård, den där mörka morgonen, då den där lilla kvinnan, som klev över gränsen, och hade gått emot Guds Bud och förfört sin man till att göra samma sak, då var lagen bruten. Lagen måste ha ett straff, annars är den ingen lag. Och lagen var: ”Den dag du äter av den, den dagen ska du förvisso dö.”

⁶⁹ Kom ihåg, att den första domstolen var på jorden, och det var i Edens lustgård. Och den sista domstolen kommer att vara på jorden i ändens tid, den Vita Tronen.

⁷⁰ Men då Jehova kom ner, skulle jag kunna föreställa mig, att det inte ens fanns en stjärna, som lyste, det var så mörkt i den ljusa lilla lustgården, som den en gång var, för att synden hade utplånat det, hade tagit bort Ljuset ifrån dem.

⁷¹ Det är det, som är felet med församlingarna idag. Det är det, som är felet med människorna idag. Synden har utplånat den levande Gudens Ljus, som ska visa, att Kristus fortfarande är densamme igår, idag och i evighet, och att Han lever för att frälsa till det yttersta och för att hela den lägsta, sjuka personen.

⁷² Å, så förskräckligt det var den där morgonen, då mörkret hängde i lustgården! Jag kan föreställa mig dimma av svart säckväv. Jag skulle föreställa mig, att vartenda löv aldrig rörde sig. Det var ingen vind, som satte någonting i rörelse. Det var mörker och fruktansvärt, för synden hade utplånat.

⁷³ Där kom Jehova ner liksom ett åskdunder, gick genom lustgården och ropade: ”Adam, var är du?” Det var då, som Adam insåg, att han var naken och hade syndat inför Gud. Han gömde sig och försökte göra sig en religion, men det fungerade inte. Gud

slaktade några får, tog skinnen och visade, att någonting måste dö för att övertäcka synden.

⁷⁴ Att gå in i församlingen kommer aldrig att övertäcka synden. Ingen torrögd bekännelse kommer någonsin att övertäcka synden. Det krävs sorg och omvändelse och Guds nåd till att övertäcka synden, för att Jesu Kristi Blod, Dens som Gud slaktade på Golgata, ska övertäcka synden.

⁷⁵ Dit in i lustgården den där morgonen, då synden var så svart, kom Jehova in. Där stod Hans par stående, dömda. Det skulle inte längre finnas något människosläkte, de måste dö, död åt människosläktet, ge världen tillbaka åt de vilda djuren, och det skulle inte ha funnits något människosläkte. Men i den mörkaste stunden, vid den tiden då allt hopp var ute, kom nåden och rann igenom, sa: "Jag ska ge er en Frälsare, en Messias." Å, det är ett under, hur Gud någonsin kunde göra det! Guds förunderliga nåd i Edens lustgård, som gav dem löftet om en Rättfärdig En, som kunde komma genom kvinnan. "Kvinnans Säd ska krossa ormens huvud", den skyldige, "och hans huvud ska krossa hennes häl", för att visa, att det skulle bli lidande för Församlingen. Men Han lovade en triumf! Vad tillhandahöll en Frälsare? Nåden!

⁷⁶ Vad kunde de visa upp för att förtjäna nåden? Vad kunde de visa upp för att göra det? Uttrycket från armén, ursäktade det, jag vill bara använda det från min talarstol för att poängtera det, "skylla ifrån sig". Adam sa: "Kvinnan, som du gav mig, gjorde det." Kvinnan sa: "Ormen förförde mig." Den ene skylldde på den andre. Det fanns inget hopp för dem.

⁷⁷ Men Gud gav nåd, och den kom och bröt igenom! Och Han sa: "Men jag ska skapa ett sätt på något vis. Jag ska frälsa er ändå. Ni har gjort fel, ni har överträtt mina lagar. Och mina lagar måste stå fast, men domen från mina lagar måste verkställas. Därför måste det bli döden, för att jag har sagt 'döden'".

⁷⁸ Nu, mina kristna vänner. Och de här ljudbanden här, som görs, kommer att spridas över världen. Låt mig fråga er en sak, ni som försöker göra Gud till att vara tre Gudar, eller ni, som försöker göra Honom till att vara en enda, liksom ert finger. Han är en enda person!

⁷⁹ Det skulle inte vara rätt för Gud att få en Ängel att dö. Han skulle inte kunna vara den rätta sortens Domare och få en Ängel att dö för en mänsklig varelse. Det hjälper ändå inte, för Hans stora lag kräver döden, och någonting måste dö, och en Ängel kan inte dö. Inte heller skulle Han kunna säga: "Eva, för att du fick Adam till att göra det här, ska jag få dig att dö, låta Adam leva.", för Adam var ju också delaktig.

⁸⁰ Liksom någon sa: "Pilatus blev rättfärdiggjord, han tvådde sina händer." Man kan inte tvätta av Jesu Kristi Blod från sina händer. Du kommer aldrig att lämna den här byggnaden

i förmiddag och gå till Himmelen, om du dör i dina synder. Det är på dina händer. Så det är inte rätt.

⁸¹ Det fanns bara ett enda rättfärdigt sätt. Det var bara ett enda sätt, på vilket Guds stora lags krav kunde tillfredsställas. Han måste tillfredsställa dem själv. Han måste göra det. Gud är en Ande, och Han kan inte dö. Så Gud måste bli människa, och Han dog i mänskligt kött i form av en man, som hette "Jesus Kristus", och det var den utlovade Messias, som kom med nåden. Det är där, man ser, att Gud och Kristus är samma Person, Gud som bor i Kristus. "Jag och min Fader är Ett, min Fader bor i mig, det är inte jag, som talar Ordet, utan min Fader, som bor i mig." Gud i Kristus! Visst.

⁸² Nåden utlovades i Edens lustgård, och nåden kom, nåd för Adam och Eva. Ingenstans att gå, ingenstans att vända sig, och ändå skapade nåden ett sätt!

⁸³ Låt mig säga det här, min vän, som är syndare! Du är kanske här i förmiddag som en prostituerad, du är kanske här i förmiddag som en kvinnojägare, du kan vara här som en drinkare eller en spelare eller en mördare. Du kanske är här som en oren äkta man, en oren hustru. Du kan vara den värste syndare. Du säger: "Jag är bortom återlösningens stadium." Nej, det är du inte, annars skulle du inte vara i kyrkan i förmiddag. Nåden kommer att skapa ett sätt för dig i den här mörka stunden, om du bara vill ta emot det. Adam måste vara villig att ta emot det, det måste du också. Ta emot det!

⁸⁴ Guds nåd sträckte sig ut på Noas tid. Noa, bara en vanlig man, han och hans familj. Men för att Noa fruktade Gud, trodde han på Gud! Man kan inte frukta Gud utan att tro. Hur kan man frukta någonting, som man inte tror på? Man måste frukta Gud. Salomo sa: "Gudsfruktan är vishetens begynnelse." Bara att frukta Gud, nu, så börjar man få vishet. Och gudsfruktan, Noa fruktade Herren, och han trodde på Herren. Och det är det, som Gud hedrar, det är ens tro på Honom. Det är riktigt. Så då gudsfruktan kom över Noa, kallade Gud honom av nåd och räddade honom och hans hus, för det var nåden, som gjorde det. Inte för att Noa var en stor, stor, snyggare man än alla de andra av dem, inte för att Noa gick i den bästa kyrkan, som fanns i landet, inte för att han tillhörde den bästa organisationen, inte för att han kunde klä sig bättre, inte för att han hade mer pengar, inte för att han var någon speciell person. Utan på grund av Guds nåd räddade Gud Noa. Nåden räddade Noa (inte hans gärningar, utan Hans nåd) och räddade också hans familj.

⁸⁵ Vi nämner en annan person, som Guds nåd sträcktes ut till, många av dem, vi ska bara tala om några. Abraham. Abraham, ingen speciell man, kom ner från Babels torn, kom kanske från en skara avgudadyrkare (hans far), kom ner till Sinears land där nere för att bo i staden Ur. Och medan han var där, talade Gud

till honom av nåd. Inte för att han var annorlunda, inte för att han var en bättre man, utan av nåd kallade Gud honom. Bibeln tillkännager det klart. Å, Abraham, hur prövade inte Abraham Guds tålmod! Han sa till honom: "Abraham, stanna kvar i det här landet, gå inte ut ur det!" Men så fort som en hungersnöd kom, sprang Abraham iväg.

⁸⁶ Abraham talade om oss. Gud tog – Gud tog Abraham med nåd och räddade honom. Och det är så, Han tar dig, med nåd. Och hur prövar vi Hans nåd? Idag är vi uppåt, imorgon är vi neråt. Den ena dagen tror vi, nästa dag undrar vi. Idag är vi metodister, imorgon är vi baptister. Idag tror vi på gudomlig helbrägdagörelse, imorgon får vi ont i magen, och så vet vi inte, om vi tror eller inte. Men ändå, mitt i allt det där vill Gud, att vi ska stå fast. Men Han räddar oss i alla fall. Om det inte vore för Guds nåd, skulle vi alla vara borta. Visst. Gud räddar oss genom Sin nåd.

⁸⁷ Det var meningen, att Abraham skulle stanna kvar i det där landet, men han gick ner till kaldéerna, eller, inte kaldéerna, utan filistéerna. Han gick ner dit för att bo där som främling, för att slippa hungersnöden. Saker och ting var litet besvärliga i hans land, så han gick dit ner för att resa dit ner till dem. Gjorde exakt det, som Gud sa till honom att inte göra, men ändå visade sig Guds nåd för honom, hindrade Faraos fråga om . . . rättare sagt kungen från att ta hans hustru. Guds nåd. Då Abraham sa: "Det är min syster.", ljög han om det, men ändå bevarade Guds nåd honom, för att han omvände sig. Han var villig att omvända sig.

⁸⁸ Och vem som helst, som är villig att omvända sig, gäller Guds nåd fortfarande för. Guds nåd söker efter dig. Så den gäller för er avfallingar i förmiddag, Guds nåd söker fortfarande efter er. Om ni bara omvänder er, är Guds nåd tillräcklig.

⁸⁹ Hur tog Han inte gode gamle Abraham och förde honom tillbaka! Och kom ihåg att Abraham inte räddades genom sina gärningar, han räddades genom nåden. Abraham räddades genom tron, vilket är nåd. Och Gud räddade Abraham på grund av Sin nåd, inte på grund av hans uppförande. Han räddade honom på grund av Sin nåd. Å, så bra! Han räddades av nåd.

⁹⁰ Låt oss ta Israel! Jag har ett Skriftställe nerskrivet här. Jag skriver ner det, och så kan jag bara referera till det ur minnet. Om ni vill skriva ner det, så är det här ett, som är bra att komma ihåg, om ni vill. 5 Mosebok 7:7. Gud gav Abraham Sitt löfte, eller gav inte Abraham, ursäktade mig, gav Israel. Och sa till dem: "Om ni inte kommer att ha med avgudadyrkan att göra! Om ni inte kommer att göra de här sakerna! Om ni kommer att hålla er borta ifrån alla de här hedniska ceremonierna! Om ni kommer att göra allt det här, då ska jag föra er till ett gott land, jag ska ta hand om er. Jag ska ge er mat, Jag ska leda er. Jag ska göra de här sakerna, om ni vill göra det-och-det, om ni kommer att älska mig, om ni

kommer att hålla mina Bud, mina lagar, mina förordningar. Jag ska göra alla de här sakerna, om ni bara vill göra någonting och hålla mina Bud och älska mig.”

⁹¹ Precis som en man, som tar en hustru, och säger: ”Om du kommer att vara en god kvinna, om du kommer att ta hand om huset, om du kommer att vara trogen mot mig, om du kommer att hålla mina kläder rena. Om vi får barn, om du kommer att vara mor åt dem, om du gör saker och ting, så ska jag arbeta tills mina händer blöder, för att ge dig ett levebröd, om du gör det.” Men tänk då, tänk om kvinnan blir avig, blir lat, inte vill arbeta, inte vill göra någonting? Då krävs det nåd för att hålla ihop den där familjen.

⁹² Å, Gud! Det krävdes Jehovas nåd för att hålla ihop Hans familj. Och det är enda sättet, som vi kan vara Jehovas familj idag, det är på grund av Jesu Kristi nåd. Vi skulle vara borta allesammans. Men det är nåd, å, nåd!

⁹³ Men nu höll de det inte. Men de var, de kom aldrig till det fulla löftet, inte den generationen. Nej, den som löftet gavs till förgicks i öknen. Men Gud gav dem mat, Gud tog hand om dem, Gud älskade dem, Han rörde Sig omkring. Varför? Hans nåd gjorde det, Hans nåd på grund av Hans löfte, Hans löfte då, nåden som följde med Hans löfte. Men de kom aldrig fram till det fulla värdet av löfteslandet.

⁹⁴ Och inte heller den här församlingen kommer fram till dess fulla värde. Guds nåd bevarar oss. Men Han vill ha en församling, som lyder Honom, ett folk som tar Hans Ord och säger: ”Det är sanningen.”, utan hänsyn till sin organisation. Han vill ha ett folk som inte säger: ”Nåväl, jag är precis lika bra som du är. Jag är presbyterian, jag är metodist, jag är katolik, jag är lika bra som du är.” Det där är inte nåden. Det där visar, att det är något fel.

⁹⁵ Men en person utan hänsyn, som läser Guds Ord och ser, att man måste födas på nytt och fyllas med Den Helige Ande, de kommer att tro det, de kommer att ta det enligt Ordet. De kommer att ta Ordet exakt som det står.

⁹⁶ Liksom ifråga om dop och bestänkning. Dopet är rätt. Det var ingen i Bibeln, som någonsin blev bestänkt, ingenting sådant i Skriften. Inte heller blev någon någonsin döpt i namnet ”Fadern, Sonen, Den Helige Ande” i Bibeln. De döptes, varenda en, i Jesu Kristi Namn. Så det finns inte ett, inte ett enda dugg av historia för . . . Om någon kan visa någonstans, någonstans i historien, där någon person någonsin döptes i Bibeln, eller trehundra år efter den siste lärjungens död, fram till den katolska kyrkan, om någon kan visa någonstans, att någon någonsin blev bestänkt eller döpt i ”Faderns, Sonens, Den Helige Andes” namn fram till den katolska kyrkan, så är din själ förpliktad att komma och tala om det för mig. Det finns inte där. Men vad gör vi?

97 Vi har gått igenom *Församlingstidsåldrarna* och ser, var de måste göra det där. Så, ser ni, Gud vill ha någon, som vill lyda Honom. Om det inte står i Skrifterna, då är det inte en män- . . . Det är en människotillverkad lära och inte en Bibelns Lära. Förstår ni? Så oavsett vad församlingen är, hur fel du har haft, vad gör det för skillnad? Det är hur rätt du kan ha nu! Guds nåd har visat det för dig, vandra då i den! Guds nåd!

98 Kom ihåg Moses också, den där store ledaren! Gud borde ha dödat honom, då han gick dit ner för att förhärliga sig själv genom att slå på den där Klippan och sa: ”Ser ni, vad jag kan göra?”, med andra ord: ”Era rebeller, måste vi hämta vatten åt er från den här Klippan?” Och han slog på Den, och vattnen kom inte. Han slog Den igen. Vad gjorde han? Han vittnade om – om Kristi svaghet, för Kristus var den där Klippan. Det är Huvudstenen. Istället för att slå den eller tala till den. . .

99 Den var redan slagen en gång. Kom ihåg, att Gud sa till Moses borta i 2 Mosebok: ”Gå ut, så ska jag stå framför – framför dig på Klippan, och slå Klippan!” Och han slog Klippan, och Den frambringade vatten. Gud sa: ”Nästa gång, gå och tala till Klippan så ska den komma att frambringa Sitt vatten.”

100 Men Moses ville visa, att han hade litet myndighet, litet kraft, så han sa: ”Jag ska hämta vatten åt er ur den här Klippan.” Gud borde ha dödat honom för det. Gud borde ha avskiljt honom, då han bröt Guds lag just där, för han talade om Kristi svaghet, Han måste bli slagen för andra gången. Kristus blev bara slagen en gång. Nu talar vi till Klippan, och Den frambringar Sitt vatten.

101 Men vad var det? Låt oss titta på den gamle mannen! Han är etthundratjugo.

102 Någon sa till mig för inte så länge sedan, sa: ”Gud är en orättfärdig Gud”, sa man, ”för Han svek Moses. Efter att han hade slitit med de där hebreerna i fyrtio år i den där öknen där ute, svek Han honom och lät honom sedan inte ens gå in i löfteslandet.”

103 Jag sa: ”Å, nonsens!” Nej, Han svek inte Moses. Han gick till löfteslandet. Omkring sjuhundra år senare sågs han uppe på Förklaringsbergets topp, så levande som han någonsin varit, stod han och talade med Jesus, innan Han gick till Golgata, han och Elia stod där tillsammans och talade också. Moses och Elia visade sig för Jesus, Petrus, Jakob och Johannes på Förklaringsberget. Han var inte död. Han var levande. Gud svek honom inte. Han var i Palestina.

104 Titta nu! Innan han dog, klättrade han upp på berget Nebo, den där morgonen, då han visste, att han skulle gå bort. Han hade redan klätt av Aron, satt hans kläder på en annan. Tog sin egen mantel, satte den på Josua, bjöd honom att stå fast vid de där föreskrifterna! Och då han klättrade upp till berget Nebos topp, gick igenom slätternas dal och visste, att han skulle gå dit upp

för att dö, och klättrade upp på berget Nebo och upp till Pisga. Och medan han stod där uppe, sa Gud: ”Titta över in i landet! Jag vill, att du ska se det. Moses, du kunde ha gått över dit. Men vet du, vad du gjorde där nere vid Klippan den där dagen? Du förhäriligade dig själv.” Jag tror att det är det som kommer att vara det stora problemet med många av oss människor idag. ”Gå dit ner till Klippan och du förhäriligade dig själv.” Men lägg märke till, att då han var redo att dö, så stod Klippan där! Han måste bara ha klivit över på Klippan där vid Pisga och Gud begravde honom. Men han måste ha återuppstått någonstans, för han var levande. Han var en förebild till Kristus. Där var han, stod på Förklaringsberget hundratals år senare borta i Palestina. Ser ni, Guds nåd tillhandahöll Klippan. Oj, oj!

¹⁰⁵ Då jag tänker på Abraham, på alla de misstag han gjorde, och Moses och hans misstag, men då kommentaren över Abraham skrevs, då den gudomliga kommentaren skrevs, då Paulus skrev kommentaren över Abraham, nämnde han aldrig någonting om Abrahams otro. Nej, nej, den tillräknades honom aldrig. Han sa: ”Abraham vacklade aldrig i otro ifråga om Guds löfte, utan var stark och prisade Gud.”

¹⁰⁶ Min ödmjuka bön är inför den Guds nåd, som är här i förmiddag, jag hoppas, att min blir skriven liksom den, så att Han inte ser mina misstag. Så att då kommentaren över mig skrivs, mitt eftermäle, att det inte kommer att läsas, att jag gjorde misstag och gjorde fel, utan att Han bara kommer att se de saker, som jag försökte göra för Honom. Må de bara bli. . . Vad åstadkommer det? Han kommer att ta Guds nåd, som jag tror på. Och det är enbart detta, som jag litar på. För på mina egna meriter skulle jag inte kunna gå in, mer än någon av de andra, utan Guds nåd är jag beroende av. Ja, det är nåden, jag är beroende av.

¹⁰⁷ Det fanns en Klippa där, då Moses blev redo att dö.

¹⁰⁸ Vad kan vi säga om David? Guds nåd! Denne store krigare, till vilken Gud själv. . . Han sa: ”Han är en man efter mitt eget hjärta.” Denne store krigare, David, hur kunde han göra något sådant, som han gjorde, att ta Uria, sin soldat, när han hade en handfull hedningar som soldater där ute? Lyssna noga på den här lilla berättelsen bara för ett ögonblick! När de hade sina soldater där ute, och Uria var den som stod vid Davids sida. Uria var en proselyt, han var hetit, en proselyt till den judiska religionen. Och de där männen älskade David så mycket! De såg att smörjelsen var över honom, trots att han var en — han var en flykting. Han hade fördrivits från sitt eget land, måste leva hos filistéerna. Saul jagade honom. Men ändå såg de där männen smörjelsen över honom! De visste, att han skulle komma till makten. Ära vare Gud!

109 Jag är så glad att få vara en flykting idag, för jag ser, att Kristus kommer in för att vara Kung. Man kan välja alla de Kennedys och vad mer man än vill. Men Kristus kommer att vara Kung! Smörjelsen är över Honom, över Hans Budskap om Sin Tillkommelse. Och Han kommer att vara Kung!

110 Vad gjorde de? En dag stod han där uppe och törstade efter litet vatten från porten där ute i Betlehem, där han brukade gå i vall med fåren. Och vet ni vad? Två av de här männen tog ett svärd och högg sig igenom femton mil människokött för att ge honom en hink vatten. För å, hans minsta önskan var en befallning för dem. Tänk på det! Och de högg sig igenom de där männen, hela vägen upp till det där bergets topp, där de sa, att han stod, det skulle vara ungefär femton engelska mil. De gick igenom där. Och varenda man, som reste sig upp, de duellerade med honom tills de dödade honom. Fortsatte igenom! Och tog den här hinken och fick tag i en hink vatten, raka vägen igenom fiendens linje, två män, för att ge sin kung, sin broder, litet vatten att dricka. Då han hade vatten att dricka där uppe, men han ville ha *det där* vattnet.

111 Å, Gud, låt mig ta Ordets Svärd och hugga mig igenom varenda organisation, för att föra dopet i Jesu Kristi Namn och uppståndelsens och Den Helige Andes Kraft tillbaka till människorna, oavsett vad... För Han kommer till makten. Han kommer att stå ensam. Men det gäller att hugga sig igenom varenda organisation, hugga sig igenom varenda teori, varenda människotillverkad trosbekännelse, tills man tar med sig tillbaka till Frälsaren ett får, som har gått vilse, någon, tar Bibelns Läror med sig tillbaka igen om Jesus Kristus, densamme igår, idag och i evighet. Guds nåd!

112 Se på David. Hur kunde han ha gjort... En hoppade ner i en grop och dödade ett lejon. Hur kunde David ta Urias hustru, den vackra Batseba, då han hade femhundra egna? Men han såg henne ta ett bad. Och där är slarvet. Nu glömde hon bara att dra för skärmarna, då hon tog sitt bad och visste att kungen gick där, förbi där, varje dag, ner över den där muren.

113 Det är det som är felet. Jag tror inte att kvinnor idag är så slarviga eller så, men de går helt enkelt ut nakna, det är alltsammans, på gatorna, med små gamla kläder på sig. Det är en skam! Och sedan undrar de varför männen tutar och visslar. Å, de gör det där för att få dem att vissla och hålla igång. De vet det, de är kloka nog för att förstå det. De gör det bara för att de vill. Det finns i deras hjärta. Om man talar om för dem, att de är omoraliska, bestrider de kanske det. Men de kanske inte är omoraliska, de kanske är rena som en lilja, när det gäller sexualitet. Men kom ihåg, att det är en ande över dem, denna djävulens smörjelse, som skickar någon mans själ till helvetet! Kom ihåg, att Bibeln säger: "Den som ser på en kvinna för att åtrå henne, har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt

hjärta.” Och kom ihåg, syster, att du kommer att få stå till svars för att ha begått äktenskapsbrott fastän du aldrig faktiskt har gjort det i hela ditt liv, men den där syndaren, som tittade på dig, på det viset som du klädde dig, är skyldig till äktenskapsbrott. Du kommer att få stå till svars på Domens Dag för att ha begått äktenskapsbrott. Då han måste säga . . .

114 Han säger här, att Han har skrivit i Sin Bok: ”Begår äktenskapsbrott.”

”Med vem?”

”Fru John Doe.”

”Så, fru John Doe, hur är det med det där?”

115 ”Jag svär att jag . . . Du känner till mitt liv, jag har aldrig levt med någon annan man än min egen äkta man.”

116 ”Men du klädde dig så, att du fick den här mannen att begå äktenskapsbrott. Och du är skyldig till äktenskapsbrott med honom. Det var då han gjorde det. Du är skyldig, det var du som visade fram dig.”

117 Batseba gjorde fel precis liksom Eva gjorde fel, men Adam var med om det. Jag tror, att vi alltid skriker om kvinnorna, också. Ni Guds söner, män! Jag vet att ni är den starkaste skaran, det är riktigt, det starkare könet. Ni är över kvinnorna, det är sant, så uppför er så! Övermanna dem inte, försök inte att ta någon liten flicka och förstöra hennes liv! Utan var en Guds son, säg till henne att hon har fel, och stå som en Guds son. Hon är din syster. Jajamensan. Vad vi försöker göra, vi som är så kallade Guds söner idag, tillhör församlingar, de går ut med varenda liten flicka de kan. Kom ihåg, för att det finns en omoralisk kvinna, det kan också vara, för att någon gift man förstörde henne. Så grytan kan inte kalla kitteln svart, så kom bara ihåg det! Det är synden som gör alltsammans. Och vi är alla döden underlagda och borde dö för den.

118 Då David gjorde det där onda, borde hans egen dom ha dödat honom. Då den där profeten kom dit upp, trodde han, att det var gömt. Då den där profeten kom upp dit och stod framför honom, sa han: ”David, står allting rätt till?”

Han sa; ”Allting är bra.”

119 David, i sina fina mantlar och sin stora krona, och han hade Joab där ute, sin store general, och alla strider, som pågick. Han höll alla fiender borta från gränserna osv., allting gick rätt till. Han fick ett barn med den här Batseba. Och lät stackars lille Uria gå dit ut och fick Joab att stå vid hans sida, tills han drog sig undan ifrån honom. Och — och — och pojken dog, då solen gick ner, med stridskniven i handen, blod på sin sköld, där han hade stått för Israel, fastän han var en proselyt till deras religion. Så då Joab kom tillbaka och talade om för honom, att — att David hade dö- . . . Att — att Uria hade dött, tänkte David: ”Allt är all

right nu. Jag har hans hustru, och allt kommer att bli all right. Jag fick ett barn." Men barnet blev sjukt. Barnet låg för döden. Och han gjorde allt han kunde för att rädda barnets liv, kanske varenda doktor kom. Det hjälpte inte. Till slut dog barnet. De var rädda för att berätta för David, att barnet var dött. Och han dog. Då trodde han, att alltsammans var gömt. Så han tröstade Batseba. Han hade redan tagit henne som sin hustru, efter alla de där andra hustrurna.

¹²⁰ Den här gamle profeten, en gammal flintskallig man klampade in, gamle Natan, utifrån vildmarken, satte sig ner och sa: "David, hur går det med allting?"

¹²¹ Han sa: "Fint! Fint! Guds gamle profet, lev för evigt! Halleluja!" Å, han var bara . . . Han trodde, att allt var bra, han trodde, att han kunde dölja det.

¹²² Men man kan inte gömma sig för Gud! Han vet vad du tänker just nu. Han känner dina tankar, för Han är Gud. Den Helige Ande, som är i byggnaden i förmiddag, känner dina tankar, vem du är, var du kommer ifrån, vad du har gjort, för Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet.

¹²³ Gud hade uppenbarat det för den där profeten. Han sa: "David, det var en rik man, som bodde på *den här* sidan av vägen, han hade en hel massa får, å, han var mycket rik. En man bodde på *den här* sidan av vägen, som var fattig, han hade ett enda lamm. Han behandlade det som en dotter. Han gav det mat med samma sked, som han åt med. Han sov tillsammans med lammet. Allt var bara . . . Det var precis liksom en dotter för honom. Och en dag kom det en besökare, så istället för att den rike mannen skulle ta ett av sina egna får och ställa till fest för besökaren, ja, istället för det, gick han bort och tog den fattige mannens lamm, och med våld tog han lammet och slaktade det och ställde till fest."

¹²⁴ Det var nu Davids lidelser. Han hade femhundra hustrur, men då han såg Urias hustru, i stället för att ta en av sina egna femhundra hustrur, för att stilla eller tillfredsställa sina lidelser, gick han och tog den andre mannens hustru, och dödade sedan Uria då hon blev mor. David visste inte vad han gjorde, å, David var redo att fälla dom. Det är så vi är. Vi kan alltid döma den andre, men när det gäller oss, å, då är det annorlunda.

¹²⁵ David sa: "Mannen ska betala med sitt liv."

¹²⁶ Den gamle profeten, de där ögonen smalnade. Han sa: "David, du kommer säkert inte att dö!" Ge akt på hur nåden där skyndsamt går till verket! Anden träffade profeten och räddade Davids liv. Nåden: "Du kommer säkert inte att dö, men svärdet kommer inte att lämna ditt hus, förrän det grundligt har renat ditt hjärta. För du är ju den rike mannen." Å, då var det annorlunda, eller hur?

127 Vad räddade David, när hans egen dom sa: "Mannen ska dö! Han ska betala till det yttersta, och han ska betala för det med sitt liv?"

128 Och profeten sa: "Förvisso (nåd) ska du inte dö. Du kommer inte att dö, David. Nåden har räddat dig." Det var nåden mot David, som räddade honom. Oj, oj!

129 Om det inte hade varit för nåden, var skulle vi alla vara? Är det riktigt? Javisst.

130 Den suveräna nåden kommer från En, som är suverän. Suverän nåd från En, som är suverän. Vad kan den suveräne göra? Den suveräne kan göra vad den vill. Lyssna på det här nu! Suverän nåd kan bara ges av En, som är suverän. Och Gud är suverän, så Han kan ge suverän nåd. Därför att den är suverän, måste nåden inte fråga någon, det behöver den inte. Den gör, vad den vill. Är inte det där underbart? Den behöver inte fråga: "Kan jag göra så här? Eller ska jag göra så här? Kan jag? Måste jag? Ska jag?" Det gör den inte. Den gör det själv. Nåden är suverän, därför kan Han rädda de gemenaste, Han kan rädda de värsta, Han kan rädda de orenaste, Han kan rädda de mest omoraliska, Han kan bota de sjukaste. Halleluja!

131 Han kan rädda ett vrak som mig. Och det gjorde Han. Vad är det? Nåd! William Branham, son till en drinkare. Det gör ingen skillnad, Guds nåd räddade mig!

132 "Jag, jag är dotter till en kvinna, som var dålig." Det gör ingen skillnad, Guds nåd frälste dig. Den är suverän, den behöver inte fråga någon om någonting. Amen! Jag är så glad för det. Halleluja!

133 Kan ta den gemenaste syndare och göra honom vit som snö, måste inte fråga någon om det. Å, Den kan göra det eftersom Den är suverän. Lyssna, snabbt nu.

134 Det där bevisades på korset, då det fanns en den gemenaste rövare, som förtjänade att dö. Gud hade aldrig kommit i hans tankar. Han tänkte aldrig någonting på Det. Där på korset, då det genom de där blodiga läpparna, mellan stönandena, kom ett ljud: "Herre, var barmhärtig mot mig!"

135 Och där kom ett annat Ett tillbaka genom Blod, tårar, dödskamp, nåden tog fast och sa: "Idag ska du vara hos mig i Paradiset." Nåden gjorde så där. Hur skulle den där rövaren kunna hjälpa sig själv? Inte mer än Adam kunde hjälpa sig själv, inte mer än Eva kunde hjälpa sig själv, inte mer än du kan hjälpa dig själv, inte mer än jag kan hjälpa mig själv, inte mer än vi skulle kunna kasta oss uppför den vita Vintergatan med våra kängstroppar. Vi skulle inte kunna göra det. Men Guds nåd kan göra någonting åt det och gör det! Guds nåd, Guds nåds suveränitet kom till den där döende rövaren: "Idag ska du vara hos mig i paradiset." Å, tänk på det! Det där är underbart.

¹³⁶ Tänk på det! Kärleken och nåden är systrar, tvillingsystrar. Man kan inte få nåd utan att få kärlek. De är tvillingsystrar. Exakt rätt. Innan man kan få nåd, måste man få kärlek. Innan man faktiskt kan visa någon en ynnest, älskar man dem. Rätt eller fel, man måste älska dem i alla fall, annars kan man inte. Förstår ni? Så kärlek och nåd är samma sak. De är bara tvillingsystrar, det är alltsammans, kärleken och nåden. De, vi var. . . Vi kan inte se den ena utan den andra. ”Gud älskade världen så, att Han utgav Sin enfödde Son.” Han utgöt Sin nåd och förde in den i våra hjärtan genom Den Helige Ande. Förstår ni? Det finns precis ingenting, som man kan göra, utan att den ena verkar tillsammans med den andra. Nåden, Guds nåd är det, som räddar oss.

¹³⁷ Nu finner vi, att nåden där liksom den döende rövaren, inte underligt, att det har inspirerat poeter, då de har sett det. En poet sa:

Den döende rövaren gladdade sig att se
Den källan på sin tid.
Där får jag, fast usel som han,
Tvätta bort alla mina synder.
Ända sedan jag genom tron såg den ström
Som dina flödande sår gav,
Har den återlösande kärleken varit mitt tema,
Och ska så vara tills jag dör.
Då i en ädlare, ljuvligare sång,
Ska jag besjunga din frälsningsmakt,
Då denna stackars läspande, stammande tunga
Ligger tyst i graven.

Nåd, förunderlig nåd! Halleluja! En skrev det:

Å, Guds kärlek, så rik och ren!
Hur bottenlös och stark!
Den för evigt ska bestå,
Helgons och änglars sång.
Om vi med bläck fyller havet,
Och vore himlen gjord av pergament.
Och varje stjälk på jorden en penna,
Och varje människa en skrivare till yrket,
Att skriva Guds kärlek där uppe
Skulle tömma havet på vatten;
Eller skulle bokrullen kunna innehålla allt,
Fastän sträckt från sky till sky?

¹³⁸ Det är vad den är, nåden, Guds nåd. Guds nåd har kastat en skugga. . . Gud förde in nåden i våra liv genom Sin kärlek till oss. Här är någonting annat, nåden inte kan. Nåden kan inte köpas, nåden kan inte säljas. Den är nåd! Den är av en suverän En. Jajamensan. Man kan inte köpslå om den. Man kan säga: ”Gud, jag ska göra *det-och-det* om du gör *så-och-så*.” Man kan

inte göra det. Gud kommer inte att göra det. Man kan inte dra ut någonting ur Gud. Gud ger det till dig genom Sin nåd. Å, å, oj, oj!

¹³⁹ "Inte den som vill eller den som springer, utan Gud som visar barmhärtighet." Det är riktigt.

¹⁴⁰ Folk ligger på sina ansikten. Och några män kom till mig. . . Jag tror, att jag såg en av pojkarna här i byggnaden idag. En metodistpojke kom just in och fick Den Helige Ande uppifrån. . . Och de där pojkarna kom till mig och sa: "Nu, broder Branham, nu då vi har blivit frälsta och fått Den Helige Ande, ska vi börja söka gåvor?"

Jag sa: "Gör inte det! Gör inte det!"

¹⁴¹ Gud ger Sina gåvor suveränt. Gåvor och kallelser är utan omvändelse. Innan man vet ordet av, då man börjar söka efter någonting: "Gud, gör mig bara till predikant! Gör bara *det här* för mig!", och vad blir man? En stor uppstoppad skjorta, det är alltsammans. Man kommer att gå till någon människas teologi och någon organisation, och där kommer man att fastna och fördärvas. Låt Gud göra kallandet! Gud kommer att kalla dig, Gud kommer att helga dig, Gud kommer att ge dig, vad Han behöver ge dig. Jajamensan.

¹⁴² Man kan inte köpslå om nåden. Nänämensan, du. Den kan inte säljas, den kan inte köpslås om, inte heller kan den köpas, den kan inte handlas med. Man kan inte säga: "Ja, nu Herre, ska jag gå och gå in i den här stora, stora baptistförsamlingen eller den här stora metodistförsamlingen eller den här stora pingstförsamlingen eller den här stora nasarenförsamlingen. Jag ska göra *det här* om du bara gör *så här* för mig." Det går inte att köpslå. Nänämensan.

¹⁴³ "Alla, som Fadern har gett mig, kommer till mig. Ingen människa kan komma, utan att min Fader kallar henne först."

¹⁴⁴ Om man bara blir en församlingsmedlem i den där stora församlingen, och det är alltsammans, kommer man inte att bli frälst. Nåden måste frälsa en. Våra gåvor vilar inte på, och våra gåvor kan inte vara vår — vårt. . . Våra gåvor, som vi har, vi kan inte förtjäna nåden med hjälp av gåvorna.

¹⁴⁵ Om Gud gjorde mig till predikant, visar det inte, att hans nåd har varit med mig. Nej, nej. Det var enbart hans nåd, som frälste mig. Inte är jag frälst, för att jag predikar evangeliet. Inte är man frälst, för att man talar i tungor. Nej, då. Inte för att man, för att man predikar. Man är inte ens frälst bara för att man predikar. Man är — man är inte frälst för att man talar i tungor. Man är inte frälst för att man gör någon av de här sakerna. Första Korintierbrevet 13 bevisar det: "Även om jag talar med människors och änglars tungomål, även om jag förstår alla Guds hemligheter (en predikant), även om jag gör allt *detta* och har tro till att förflytta berg, så är jag ingenting, förrän kärleken kommer in, det är kärleken." Kärlek är nåd. Guds nåd som gör allt.

146 En del människor har gåvor, liksom de här rock-and-roll-kungarna. Det där gör mig sjuk i, jag vet inte, min andliga mage. Jag ska säga er, att då jag hör de här rock-and-roll-arna stå upp på lördagskvällen och sjunga rock-and-roll och dansa hela natten, och sedan nästa morgon kommer för att möta publiken osv. så där och försöker sätta på sig ett långt skenheligt ansikte, och står där uppe framför folket och sjunger någon hymn och tror, att de ska komma till Himmelen. Jag skulle kunna nämna många namn, men jag behöver inte det. Det här bandet går överallt. Men ni vet det allesammans. En pojke här för inte så länge sedan, i Hollywood, ville inte kyssa en flicka, eftersom det var emot hans "religion." Mot hans "religion", och så göra rock-and-roll-filmer och saker, som är skamliga, och saker som — som det där. Tror du, att du kan ta dina trettio silverpenningar och göra rätt för någonting av Guds nåd, Judas? De kommer inte att köpa någonting annat än en plats i helvetet åt dig!

147 Guds nåd kan inte förhandlas, inte heller . . . Man kan inte få den med hjälp av gåvor. Det är suverän nåd! "Jag har ingenting med mig i min famn, jag klamrar mig bara fast vid ditt kors." Naken och sårad kommer jag bara som jag är.

Just som jag är, utan en enda vädjan,
 utom att ditt Blod utgöts för mig,
 Och att du bjuder mig komma till dig,
 Å, Guds Lamm, jag kommer!

148 Det är allt, det var nåden, som förde mig dit. Nåden gjorde det. Nåden är liksom en annan sak, som jag skulle vilja säga, ibland är nåden . . .

149 De här stora församlingarna, de tror, att man kan gå ner dit, de tänker, "Ja, vi byggde den största kyrkan i staden. Vi har ett damernas biståndssällskap här, som gör fattiga . . . Kläder till de fattiga, och skickar dem utomlands. Vi ger de fattiga mat. Vi gör allt *detta*."

Paulus sa: "Jag kan göra samma sak, och ingenting."

150 De säger: "Ja, vi är en gammal organisation. Vi har funnits här i två tusen år. Vi är femhundra år gamla. John Wesley, Alexander Campbell och de här stora grundarna fordom, de grundade vår kyrka. Halleluja!"

151 Nåväl, Jesus Kristus grundlade den här Församlingen, Den Helige Andes dop, och sa till dem, att de skulle gå upp till Pingsten och vänta, tills de fick Kraft från Höjden.

152 Och ändå kan man tillhöra pingstkyrkan och gå förlorad. Pingstkyrkan är inte mer än någon annan kyrka. Det är riktigt.

153 Saken är den, att det finns bara en enda Församling, det är den Församling, som man föds in i genom Den Helige Andes dop: "För med en enda Ande är vi alla döpta in i en enda

Kropp,” Första Korintierbrevet 12:13, det är riktigt, Första — Första Korintierbrevet 12. Nu är vi döpta in i den Församlingen.

¹⁵⁴ Men folk tror att de kan göra rätt för det. ”Å, vi, jag — jag gick i skolan och jag lärde mig att göra *det här*, och jag gick på predikantskolor och jag gjorde . . .” Det där betyder inte ett dugg. Man kan inte köpa Guds nåd.

¹⁵⁵ Guds nåd är så här. Låt mig berätta en historia för er, på slutet. Guds nåd är så här. Det fanns en gång en mäktig kung, och denne mäktige kung hade en son, och det var hans ende son. Och en dag dödade en mördare den där pojken. Och de bemyndigade gick genom det där kungariket och jagade den där mördaren. Till slut fann de mördaren. Och då de fann honom, tog de honom med sig tillbaka och fängslade honom. Och då de gjorde det, blev det rättegång, och en dom avkunnades. Å, det var en fruktansvärd sak. Han hade mördat kungens son, och han visste, vad som väntade honom.

¹⁵⁶ De satte honom i de inre cellerna, de låste dörrarna, de satte lås på det så att ingen . . . Vakterna omkring det, för vi vet vilket slags hemskt straff den här pojken skulle få, för att han hade dödat kungens son, den kunglige, kungasonen. Vakter var placerade runt alla dörrarna. Han sattes i de inre cellerna. Avklädd, utan något annat än en — ett ländkläde på sig. Och där var han, satt där i det tillståndet. Svältande, de ville inte ge honom någonting att äta. Han satt i det tillståndet.

¹⁵⁷ Sedan förde de ut honom till en rättegång. Han befanns skyldig och bevisades skyldig. En dom avkunnades, att han skulle avrättas under ett fruktansvärt dödsstraff, han skulle dödas tum för tum, tills hans dödliga liv var slut. Dömd av domaren, han skulle dö. Och han bad och han grät och han sa: ”Fastän jag är skyldig, fastän jag är skyldig, är jag ledsen, att jag gjorde det. Jag önskar, att jag aldrig hade gjort det. Jag är ledsen att jag gjorde det. På ett ögonblick, i ett raseriutbrott, gjorde jag det. Jag menade inte att göra det på det där viset.”

¹⁵⁸ En dag gick kungen ner till platsen för att besöka pojken, för att berätta för honom, tala med honom och berätta för honom om att han hade dödat hans egen son, den ende son, som han hade. Han hade dödat den pojken. Han sa: ”Jag går ner för att tala med honom.”

¹⁵⁹ Och då han gick ner dit, tittade han in i buren, liksom ett inburat djur. Han såg hans lilla magra kropp ligga där borta i ett hörn och gråta. Hans ansikte var helt insjunket, hans käkar tillbakadragna, ögonen långt inne, det var var i hela hans ögon, och hans mun var alldeles vit, inget vatten, törstig. Han låg där borta på sitt ansikte och grät. Kungen sa: ”Stå upp.” Han kom fram till honom, och han såg på honom. Han sa: ”Varför dödade du min son? Vad gjorde min son dig? Vad gjorde han för att

förtjäna en sådan död, som du dödade honom med, att hugga ihjäl honom med ett spjut?"

¹⁶⁰ Han sa: "Ingenting, min herre, ingenting alls. Bara min egen sturskhet, bara mitt eget sätt. Jag dödade honom för att jag var avundsjuk på honom, och jag fick ett anfall av dåligt humör, och jag dödade honom." Han sa: "Nu ska jag dö under er rättvisa, sir. Jag inser det och jag förtjänar att göra det. Det enda jag gråter för, är bara att jag är ledsen, för att jag dödade den där kunglige mannen så där, utan orsak."

¹⁶¹ Kungen gjorde helt om och gick ut, gick ut till skrivbordet och sa: "Förstör alla protokollen!" Ni vet, kasta dem i glömskans hav. "Förstör alla protokollen! Tvätta honom, gör honom ren! Jag ska skicka ner en mantel till honom."

¹⁶² Efter en stund körde en stor, stor limousin fram till dörren. Då den gjorde det, breddes en matta ut till fängelsecellen. Kungen stod vid änden av limousinen och sa: "Kom, min son, och åk hem tillsammans med mig till palatset!", och la kungens mantel omkring hans axlar. Han sa: "Hädanefter är du min son."

¹⁶³ Eftersom han hade medlidande, är det där nåd. Det där var jag, det där var du. Vi dödade Guds Son med våra synder. Vi var främmande, smutsiga, orena, vi låg i världens celler. Gud tvättade oss med Sin egen Sons Blod och renade oss, satte på oss Den Helige Andes mantel. Och nu kommer Guds stora vagn att backa fram till dörren en dag, och vi ska fara hem för att bo hos Honom. Alla protokollen är förstörda, vi kan inte längre dömas. Brände upp dem, Han kastade dem i förlåtelsens hav och kommer inte längre ihåg dem. Inte underligt att vi kan sjunga:

Förunderlig nåd! Ett så ljuvligt ljud,
Som frälste ett vrak som mig!
En gång var jag förlorad, men nu är jag funnen,
Och var blind, men nu ser jag.

Det var nåden, som lärde mitt hjärta att frukta,
Nåden avhjälpte min fruktan.
Hur dyrbar framstod inte den där nåden
Den stund då jag först kom till tro!

¹⁶⁴ Vill du inte låta det här vara din stund just nu, min vän, som är syndare, medan vi böjer våra huvuden bara ett ögonblick och ber? Låt det här vara den stund, då du först kom till tro, just nu! Bestäm dig och säg: "Herre, Gud, jag är skyldig. Jag inser att det krävs nåd för att frälsa mig. Jag kan inte frälsa mig själv. Jag är förlorad. Det är slut med mig. Jag kan bara inte göra någonting. Jag — jag — jag är helt hjälplös, hopplös, utan Gud, utan barmhärtighet, utan Kristus i världen, utanför. Vill du inte ha barmhärtighet och ta ut mig ur den här cellen av synd, som jag är i idag, å, Herre? Och var barmhärtig mot mig, en syndare." Ska du räcka upp din hand och säga: "Herre, Gud, jag är den där personen, som behöver din nåd."? Ska du räcka upp din hand

och säga: "Be för mig, broder Branham, nu ska jag tro."? Gud välsigne dig där borta, min broder.

¹⁶⁵ Någon annan, som säger: "Broder Branham, kom ihåg mig nu, å, broder, var snäll och gör det, i bön!" Gud välsigne dig, damen. "Be att..." Gud välsigne dig, broder. Gud välsigne dig, syster! Gud välsigne dig, broder, här borta vid fönstret! Gud välsigne dig, broder, där bak! Gud välsigne dig, broder, här borta, den andre! "Kom ihåg mig, broder Branham!" Gud välsigne min broder där! Ja, den andre här. Gud välsigne dig, syster! Gud välsigne dig här, broder! Han ser dig nu. Mena det verkligen! Gud välsigne dig, unge man! Han ser, vet. Gud välsigne dig, broder! Gud välsigne dig, syster, vid väggen! Gud välsigne dig här nere, broder! Gud välsigne dig, broder borta vid väggen!

Just som jag är, utan...

Skulle det vara en till? Gud välsigne dig! Jag ser din hand där bak.

Men att ditt Blod utgöts för mig,

Ja, Herre. Gud välsigne dig, syster!

Och att... (Gud välsigne dig, syster!)... Du
bjuder mig att komma... (Gud välsigne dig,
långt där bak...?)... Dig,

Be, be, kristna!

jag... (Gud välsigne dig, unga dam!)... Jag
kommer!

Just som jag är, och jag väntar ej
Att befria min själ från en enda mörk fläck,
Till dig, vars Blod kan ta bort varenda fläck,
Å, Lamm... (Nåd, å, nåd!), jag kommer! Jag
kommer!

¹⁶⁶ Nu har det räcks upp omkring femton eller tjugo händer. Med era huvuden böjda nu ska jag be er, som har räckt upp era händer, att nu tyst och stilla bara ställa er på era fötter, medan jag ber för er. Vi har inte plats här uppe vid altaret. Det är bara så, jag kan inte. Ställ er på era fötter, varenda en som räckte upp sin hand, som vill få förbön nu! Ställ er upp på era fötter just nu, medan jag ber! Ställ er bara upp på era fötter överallt!

... utgöts för mig,
Och att... (Det är bra, Gud välsigne dig
...?)...

... bjuder mig komma till dig,
Å, Guds Lamm, jag kommer!

¹⁶⁷ Kom ihåg att det kan vara en tid, då nåden inte längre kommer att stå kvar, inte längre kommer att överflöda för dig, det kommer att vara för sent. Nu är det inte för sent.

168 Å, Gud, vår Herres Jesu Kristi Fader, som förde vår Frälsare tillbaka från de döda, som nu lever, Han som är suverän i Härlighet, som sänder Kristi helige Ande över oss för att ge syndaren övertygelse. Gud, jag ber för de här människorna, som står på sina fötter. Det är sanningen, Herre. Du sa: "Den som vittnar om mig inför människorna, honom ska jag vittna om inför min Fader och de heliga Änglarna." Vi vet, då vi står där den där stora domsmorgonen, vilken tid det kommer att vara. De står nu, Herre, så deras synder kommer att gå före dem. En del människors synder följer efter. De här människorna står här i förmiddag, för att de bekänner sina synder, och vet att de har gjort fel, och de vill ha dig som sin Frälsare. Du rannsakar hjärtats tyglar, och du vet allt om dem.

169 Jag ber dig, Fader, att du ska bevilja deras böner. Fräls dem! De är det lilla Budskapets troféer i förmiddag, om Guds nåd. Vad vi än har gjort, så böjer den sig fortfarande ner och får tag i oss. Bevilja det, Herre! Ge nåd till de här hjärtana! Må de alltid se Jesus som sin Frälsare. De har gjort gärningen. Den Helige Ande har sagt till dem att stå upp, och de gjorde det. Den Helige Ande sa till dem att stå upp. Och i lydnad för Anden stod de upp.

170 Nu, Herre, håll du ditt Ord! Du sa: "Ingen människa kan komma till mig, utan att min Fader först drar henne. Och alla, som Fadern har gett mig, kommer att komma till mig. Den, som kommer till mig, ska jag på intet vis kasta ut. Den som hör mina Ord och tror på Honom, som har sänt mig, har evigt Liv och ska aldrig komma i domen, utan har övergått från döden till Livet." Därför, Herre, på grundval av dessa Skrifter, är det där dina egna Ord, Herre, som vi läser i Johannes 5:24: "Den som hör mina Ord och tror på Honom, som sände mig, har!" Varför? Eftersom han har trott, har nåden besökt honom. "Har kommit till det eviga Livet och ska inte komma till domen (han kommer att gå före domen), och inte komma till domen, utan har övergått från döden till Livet." Å, Gud, så vi tackar Dig för det här!

171 Vi ber nu, att du ska bevara dem genom livet. Må de, varenda en, låta döpa sig och åkalla Herrens Namn och tvätta bort sina synder. Bevilja oss det, Herre!

172 Nu överlämnar jag dem åt dig som din tjänare och tror, att Guds mäktige Ängel, som visade sig där nere. Och, Fader, du känner till hela den där historien, och den mäktige Ängeln, som visade sig där fredag morgon, precis i gryningen, och talade de här Orden, i form av tre regnbågar, som kom upp från toppen av berget. Herre, Gud, låt den Gud, som visade sig för mig där i regnbågarna, låt Honom frälsa de här människorna genom Sin nåd just nu! Jag ger dem åt dig, i förväntan om att du håller ditt Ord, och det kommer du att göra, och jag kommer att möta dem på den där stora dagen, utan en fläck eller rynka i deras själ. Bevilja oss det! I Jesu Namn ger jag dem till dig. Amen.

173 Gud välsigne er! Då man nu sätter sig ner, vem som än sitter nära dem, ni som är kristna, skaka hand med dem! Berätta för dem, bjud in dem till församlingen, och vad mer, så att de kan bli . . . Å, är Han inte underbar?

Förunderlig nåd! Vilket ljuvligt ljud,
Som frälste ett vrak som mig!
En gång var jag förlorad, men nu är jag funnen,
Var blind, men nu ser jag.

Det var nåden som lärde mitt hjärta att frukta,
Och nåden avhjälppte min fruktan.
Hur dyrbar framstod inte den där nåden
Den stund då jag först kom till tro!

Har du trott? Om du har gjort det, så räck upp din hand!

Å, så jag älskar Jesus,
Å, så jag älskar Jesus,
Å, så jag älskar Jesus,
För att Han först älskade mig.

Då vi har varit där tiotusen år,
Klart lysande som solen.
Har vi inga färre dagar att sjunga Guds lov
(Tack Gud!)
Än då vi först började.

174 Älskar ni Honom? Är Han nu inte underbar? Nu:

Då . . .

Medan vi sjunger den där igen, vill jag att ni skakar hand med någon bredvid er och stilla säger: "Gud välsigne dig, pilgrim!"
Riktigt ljuvligt och heligt nu!

Då vi har . . . (...? . . .)
. . . Guds lov
Än då vi först började.

Vid korset, vid korset där jag först såg Ljuset,
Och mitt hjärtas börda rullade bort,
Det var där som jag genom tro fick min syn,
Och nu är jag lycklig hela dagen!

Å, vid korset, vid korset där jag först såg
Ljuset,
Och mitt hjärtas börda rullade bort,
Det var där som jag genom tro fick min syn,
Och nu är jag lycklig hela dagen!

Är ni inte lyckliga?

Jag är så glad att Jesus befriar mig,
Jag är så glad att Jesus befriade mig,
Å, jag är så glad att Jesus befriade mig,
Sjunger ära, Halleluja, Jesus befriade mig.

Å, jag är så glad att Jesus befriade mig,
 Å, jag är så glad att Jesus befriade mig,
 Å, jag är så glad att Jesus befriade mig,
 Sjunger ära, Halleluja, Jesus befriade mig.

175 Älskar ni inte Honom? Är Han inte underbar? Å, jag tycker bara, att Han är underbar. Tänk nu bara på, att den här Bibeln är Hans Sanning, och den här Bibeln lär, att Han är densamme igår, idag och i evighet. Jag vill fråga er en sak. Om Han är densamme igår, idag och i evighet. . . Gud, förlåt mig, för att jag säger det hädiska ordet "om", men Han är densamme. Men om Han är densamme, jag säger det så, vad för slags Person skulle Han då vara? Han skulle vara densamme, som Han var.

176 Det är nu bara en enda sak, som är annorlunda, då Han är här i förmiddag än då Han var bland folket i Galiléen, och det är Hans egen köttsliga kropp, Hans kroppsliga kropp, eftersom den uppstod (Tror ni på det?), sitter på Majestätets högra sida i Höjden. lever för alltid för att göra förböner för vår bekännelse. Kom ihåg, att Han inte kan göra någonting för oss, förrän vi först tar emot Honom och tror, att Han har gjort det och säger att Han har gjort det, för Han är den Överstepräst, som kan. . . Han är Översteprästen, som gör förböner för vår bekännelse.

177 Nu säger många av er bibelläsare, att det står "uttrycker". Och *uttrycka* och *bekänna* är samma ord. Förstår ni? "Gjordes till Överstepräst," i Hebreerbrevets Bok, 3:e kapitlet, "gör nu förböner för vår bekännelse." Då kan Han inte göra någonting, förrän vi först bekänner, att Han har gjort det. Ser ni, om man går hit ner till altaret och ber hela natten, skulle det inte göra en någon nytta, förrän man tror, att Han förlåter en, då stiger man upp. Så, så mycket tro, som du har, det är det du. . . Du levde en gång långt *här* nere i syndens dynga. Nu, ni unga nyomvända, nu tror ni att ni är frälsta, eller hur? Då har ni stigit upp *hit*, ni steg litet högre upp. Vad innebär det? Din tro, eftersom du tror, att du är en kristen nu, får dig att leva ovanför den där saken nu. Förstår du? Om du nu vill stiga litet högre, så ha bara mer tro, för den är obegränsad, fortsätt bara.

178 Ja, å, en omöjlighet kan verkliggöras. Allt är möjligt för dem, som tror. Det är riktigt. "Om ni säger till detta berg: 'flytta dig' och inte tvivlar i ert hjärta, utan tror, att det ni säger ska ske, kan ni få det, som ni säger."

Nu bor Jesus Kristus i människorna.

179 En dag var Kristus i en Eldstod, Den Där som ni ser fotograferad, vi tror, att Den är Jehova Gud. Det var det, som Ängeln försökte få fram till oss. Nu var Han i Faderskapet då, Han var Fader till Israel, en nation.

180 Sedan kom Han och bodde ibland Sitt folk, som Kristus, Sonen. Är det riktigt? Kristus var Guds Son.

¹⁸¹ Nu är han Kristus, Den Helige Ande, som är Smörjelsen. *Kristus* betyder ”den smorde”, och Den smorde över folket, Kristus med oss, Den Helige Ande. Det är Kristus med oss, i oss. Tror ni på det? Var riktigt vördnadsfulla bara för ett ögonblick, stilla! Är Han nu densamme?

¹⁸² Jag tror att jag för ett tag sedan fick ett telefonsamtal, och man sa, att folk klev över bänkar osv. här nere. Vi kommer att tala om det senare i något församlingsmöte. Jag sa då till Billy att om de skulle be för de sjuka, om det var så många där nere, så skulle han ge dem bönekort. Han sa, att han skulle göra det. Jag antar, att han gjorde det.

¹⁸³ Under de senaste två eller tre månaderna, sedan vid ett visst tillfälle någonting hände, har verksamheten kommit dithän, att den gått litet ur mina händer. De såg den där andebedömningen osv., hur den talade och berättade för människorna, precis exakt liksom vår Herre gjorde, då Han var här på jorden. Jag antar, att ni alla har sett det. Hur många här har aldrig sett det eller har aldrig sett det verka? Låt oss se era händer, ni som aldrig har sett det! Å! Såg den aldrig i verksamhet. Nåväl, det finns en grupp här inne, som aldrig har sett det, främlingar antar jag. Vi vet inte varifrån människorna kommer.

¹⁸⁴ Det här är ett samfundsobundet tabernakel. Vi är inte emot samfunden, men vi är — vi är inte heller för dem. Vi låter dem bara gå sin väg. Vi tror på att ta människorna . . . Om de vill gå tillbaka till ett samfund, all right, så länge de lever ett kristet liv. Vi bara — är bara en själavårdsstation här. Det är vad min verksamhet är för dem.

¹⁸⁵ Men nu tror jag, att Bibeln lär i Hebreerbrevet 13:8, att Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet. Tror ni det? Ja, om Han är densamme . . . Medan ni nu allesammans sitter riktigt tysta bara i en minut, vill jag tala till er bara rätt ut ur mitt hjärta, och sedan ska vi ha helbrägdagörelsemötet. Jag vill fråga er en sak. Om Han är densamma igår, idag och för evigt, hur gjorde Han då . . . Det enda sättet vi skulle kunna säga det på, är att om Han är en Ande, skulle Han handla på samma sätt, som Han gjorde igår. Är det riktigt? Han skulle handla på samma sätt, som Han gjorde igår. Hur handlade Han igår?

¹⁸⁶ Var Han annorlunda än någon annan människa? Han var bara en människa, Han såg ut som en människa. Han var människa. Han föddes, Han var människa. Han hade kött och Blod. Han led, Han stönade, Han gick igenom frestelser. Han var människa. Det är riktigt, eller hur?

¹⁸⁷ Men vad gjorde Honom till Gud? Det var, för att Guds Ande var över Honom. Han var den smorde Messias. Och hur visste de, att han var det? Moses sa: ”Herren, er Gud, ska låta en profet uppstå, som liknar mig. Och det ska ske, att den som inte vill höra på den profeten ska utrotas ur folket.” Nu var Han profet.

Letade Israel då efter en profet? Det var de tvungna till, om de letade efter en Messias. Och en Messias skulle vara profet.

¹⁸⁸ Låt oss nu bara gå igenom det bara en sekund, i bara några sekunder, och lyssna noga! Håll nu Gud i minnet, för vi vet inte, vad Gud skulle kunna göra, vi vet inte, vad Han skulle kunna säga åt mig att göra.

¹⁸⁹ Jag vet att vi har en profetisk gåva i församlingen. Vår broder Neville, han profeterar över människorna, vilket är stort. Vi uppskattar det. Vi har hänvisat till det hela tiden. Vi har några här, som talar i tungor. Vi tror inte, att människor måste tala i tungor för att ha Den Helige Ande. Det finns inget sådant Skriftställe för någonting sådant. Men vi tror, att det finns en Den Helige Andes gåva, som talar i tungor, vi har den i vår församling. Men vi får dem. . . Vi håller inte bara igång. Vi tror att Det är Guds Röst. Vi talar, då Den Helige Ande talar, och vi låter det bara ske tre gånger. Och det måste. . . Det kan inte vara medan jag predikar eller talar, för profeternas ande är profeten underdånig. Förstår ni? Det måste ske rätt enligt Bibeln. Ingen kan säga att det inte finns något sådant som Den Helige Andes gåva och att tala i tungor. Vi vet det. Bibeln lär det, och vi tror på det. Och tack Gud, för att vi har det här i vår församling! Vi har profetiska gåvor, dem måste man först pröva och se efter, om de är riktiga eller inte, och så profetians gåva.

¹⁹⁰ Sedan finns det en profet. Det där, nu, nu kommer man in på ett ämbete.

¹⁹¹ Det där är gåvor, de är tungotal och uttydning av tungomål och kunskap och vishet och andebedömning osv. De är gåvor allesammans.

¹⁹² Men sedan finns det fem ämbeten. Först är det apostlar, profeter, lärare, evangelister och pastorer. Det är Gudagivna ämbeten. Människor innehar dem, ser ni. De är inte, kan inte. . . Man kan inte önska sig dem, man kan inte be om dem, de är suveränt givna, man är född.

¹⁹³ En profet är inte en profet om någon lägger händerna på honom och gör honom till profet. En profet är född från sin mors liv till profet, ser ni, så han är alltid profet. Förstår ni?

¹⁹⁴ Gud sa till Jeremia: "Innan du ens blev avlad i din moders liv," sa Han: "kände jag dig och helgade dig och vigde dig till en profet för nationerna." Det är riktigt. Förstår ni? Moses var ett rejält barn, innan han föddes. Han var Herrens profet. Alla de andra av dem kom fram. Kristus var Guds Son, från Edens lustgård. Det är riktigt. Ser ni, gåvor och kallelser är utan omvändelse.

¹⁹⁵ Men gåvor ges till Kroppen. Nu erkänner vi det, vi erkänner alla dessa gåvor.

¹⁹⁶ Låt oss nu se efter, vad Jesus var ibland oss, se efter vad Han var fordöm! Vi finner, att då Han först började Sin verksamhet. . . Lyssna nu noga, främling! Då Han först började Sin verksamhet, i Johannes 1:a kapitel, finner vi, att sedan Han hade blivit döpt, efter att Han kom. . . Han föddes och blev trettio år gammal, Han blev döpt av Johannes. Den Helige Ande kom ner som en duva och sänkte sig över Honom, och en Röst kom och sa: ”Detta är min älskade Son, i vilken. . .” I den riktiga originalgrekiskan står det: ”I vilken jag finner behag i att bo i.” det står: ”I vilken jag finner behag, i vilken — i vilken jag finner behag i att bo.” Men det där låter lite bakvänt för oss, och verbet är före adverbet, men det är faktiskt: ”i vilken jag finner behag i att bo i.” För Kristus, Gud var i Kristus och försonade världen med Sig. Det vet vi.

¹⁹⁷ Nu gick Han omedelbart i fyrtio dagar i öknen och frestades av djävulen. Sedan kom Han fram med Sin verksamhet och började be för de sjuka.

¹⁹⁸ Och efter en tid kom det fram en man vid namn Simon Petrus, en gammal fiskare, utbildad, som inte ens kunde skriva sitt eget namn. Andreas berättade för honom om den här Mannen, som han trodde var Messias. ”Nonsens!”

¹⁹⁹ Kom fram till Honom. Och så fort han gick fram i Jesu Närhet, sa Jesus: ”Ditt namn är Simon och du är Jonas’ son.” Han visste, att någonting skedde. Han visste, att det var Guds Son. Och det behagade Honom att ge honom nycklarna till Riket och gjorde honom till församlingens ledare.

²⁰⁰ Det stod en man där, som hette Filippus. Filippus såg det, och han tänkte: ”Underbart! Jag känner en man som är bibelforskare, han bor ungefär femton mil bort runt berget. Jag ska springa runt och berätta det för honom. Hans namn är Natanael.”

²⁰¹ Han sprang runt dit riktigt snabbt den där dagen. Nästa morgon kom han dit, kanske i gryningen. Sprang upp och knackade på dörren. Och fru Natanael sa: ”Han är ute i fruktträdgården där ute, Filippus.” Hans vän, han gick ut dit, och han låg på knä och bad. Så fort han reste sig från sina knän, sa Filippus: ”Kom och se vem jag har hittat! Jesus från Nasaret, Josefs son.”

²⁰² Nu sa den här religiöse, höge ämbetsmannen: ”Skulle det kunna komma något gott från Nasaret?” Han gav honom ett bra citat, en bra sak, han sa: ”Stanna inte hemma och kritisera det, gå inte och prata om det! Kom bara och se själv! Kom och se! Kom bara och ta reda på, om något gott skulle kunna komma ifrån Nasaret.”

²⁰³ ”Du menar Messias? Å, Messias skulle komma, Han skulle komma ner, och ner ur. . . Himmels korridorer skulle släppas ner, Han skulle komma raka vägen ut till palatset. Han skulle

komma till vår stora organisation.” De tror fortfarande det, ser ni, att det måste komma till deras organisation. ”Han skulle komma raka vägen till vår organisation, gå ner på palatsets tak där. Och Han skulle gå ut i de yttre förgårdarna och komma raka vägen upp på tronen, och upp till det Allraheligaste och säga: ’Jag är Messias.’” Messias kommer aldrig på det sättet. Messias kommer dit Han vill. Han är suverän, Han gör som Han behagar.

Han sa: ”Nåväl,” sa han: ”kom och se! Kom och se själv.”

204 Stå inte här och säg: ”Jag tror inte på det där frimicklandet.” Kom bara och ta reda på, om det är någonting med det!

205 Så han, på vägen dit, kan jag höra dem prata. Vill du höra vad de talade om? Låt oss lyssna och se efter, vad de sa! Jag tror, att då de gick längs vägen, ni vet, så sa Filippus: ”Du vet, Natanael, jag vet att du studerar Bibeln, så jag vill fråga dig en sak. Vi väntar på en Messias, eller hur? ”

206 ”Å, ja, vi håller på att komma in i den yttersta tiden för den här generationen och det här. Jag tror att den här generationen kommer att få se Messias.” Lyssna nu! ”Å, men här är vi, vi är ju inte ens en nation, vi är alla utspridda bland folket. Hur kan vi få göra det? Allt det här!” Gud kommer i den stund, som man inte tänker sig. Det är då, Han är där.

207 Han sa: ”Men vänta en minut, vad för slags person kommer den här Messias att vara?”

”Å, Moses, vår lärare, sa till oss, att Han kommer att vara en profet.”

208 ”Jag ska berätta för dig om denne Jesus från Nasaret. Minns du den där gamla okunniga fiskaren, som du köpte den där fisken av den där gången, som du tog med dig, som du köpte av honom, och han kunde inte skriva under kvittot, hade inte nog utbildning?”

209 ”Ja! Å, jaa, då, mmm. Jonas och Jonas pojke. Ja, jag köpte av Jonas också.”

210 ”Ja, vet du nu vad? Petrus kom dit bort. . . ” Rättare sagt, Simon, hans namn var Simon då. Han sa: ”Simon kom över till Hans möte. Och så fort han gick fram, . . . Du minns, hur Simon brukade berätta för oss, att hans far sa till honom att ’inte låta sig luras, för det skulle komma många falska profeter före den riktige Messias.’ Och det är sant. ’Många falska budskap kommer att gå ut.’ Men han sa: ’Ni kommer att veta, när det riktiga Budskapet kommer, för kom ihåg, att vi judar tror, att denne Messias kommer att vara en profet!’ Vi tror på våra profeter.”

211 Fråga en jude nu! Israel, när de plockar upp den där Bibeln just där nu, då de kommer från Iran osv., läser de Den. De säger: ”Om denne Jesus var Messias, så låt oss se Honom göra profetens tecken, så ska vi tro på Honom.” Jajamensan. De vet att de där profeterna är sanna.

212 Så Natanael måste ha sagt: "Å, jag tror, att Messias kommer att vara en profet, för Moses sa: 'Herren, vår Gud, kommer att låta en profet uppstå.'"

213 "Nåväl, då han såg det där, den där Simon som du talar om, sa han: 'Ditt namn är Simon, och du är Jonas son.' Han kände inte bara igen honom, men Han kände också igen hans gudfruktiga gamla farisé till pappa."

"Å, jag kan inte tro på det där. Du har släppt alla hämningar."

214 Han sa: "Nej, då, det har jag inte! Kom och ta reda på det! Kom och se! Kom igen!" Vidare längs vägen gick de.

215 Till sist gick han fram i Närheten, där Jesus var, kanske stod han ute bland åhörarna någonstans. Jesus stod där och tittade Sig omkring. Efter en stund tittade Han ut, och Han såg Natanael stå där ute. Han sa: "Se en israelit, i vilken det inte finns något svek!" Det tog stärkelsen ur honom. Det tog vinden ur seglen. "Se en israelit, i vilken det inte finns något svek!"

216 "Det där är Gud.", sa han. "Rabbi" betyder *lärare*, "Rabbi, när lärde du någonsin känna mig? Jag har aldrig träffat dig förut, jag är en främling i den här församlingen, jag har aldrig varit här förut. Hur skulle du någonsin kunna känna mig?"

217 Han sa: "Innan Filippus kallade på dig, då du var under trädet, såg jag dig."

218 Det där var Jesus i går. Är det riktigt? Om Han är densamme, är Han densamme i dag. Låt oss ta ett annat folkslag! Det fanns ett folkslag . . .

219 Det fanns bara tre folkslag, och det var Hams, Sems och Jafets folk. Förstår ni? Det är exakt så. Det var där, vid Pingsten, som Evangeliet gick till judarna, sedan till samariterna och sedan till hedningarna. Ser ni, Hams, Sems och Jafets folk är — är de tre folkslagen. Nu fanns det två folkslag av dem, som väntade på en Messias, inte vi hedningar. Vi hade en klubba på vår rygg, vi var hedningar, som dyrkade avgudar, men inte — inte Ham och Sem.

220 Nu finns det ett folkslag till, nu — det andra folkslaget var samariterna, som var halvt judar och hedningar, vilket orsakades av Koras giftermålssynd där, och de gick bort. Och de trodde på Gud, de väntade på en Messias. Så Jesus gick och presenterade Sig för dem. Han kom till judarna, Sina egna, men Han måste gå genom Samarien. Johannes 4, har ni någonsin läst det? Och han måste gå genom Samarien. Han kom till staden Sykar så Han skickade bara in Sina lärjungar för att köpa litet matvaror. Och medan de var borta . . .

221 Om ni någonsin var där, så är det ett panorama, en brunn, det finns en stadspump, liksom, där de släpper ner vattnet. Ni vet, kvinnorna kommer och tar veven och släpper ner

hinken, hämtar vattnet och ställer det på sitt huvud. Och de illa beryktade kvinnorna, de dåliga kvinnorna, de kunde inte komma tillsammans med de goda kvinnorna. De hade ingenting gemensamt på den tiden. Om en kvinna var dålig, höll hon sig i sitt eget sällskap. Inte idag; de är tillsammans allihop, men de bara. . . Men de, det är som att plocka på mitten av ett ägg, man gör det hela till ett röd-ljus, ser ni. Så då, de, så det här. . .

²²² Den illa beryktade kvinnan kom dit ut, omkring elva och trettio eller kvart i tolv, ungefär vid den här tiden på dagen, hon kom gående dit ut för att hämta en hink vatten. Och hon släppte. . . Satte. . . Jag kan se henne sätta de gamla lekarkrokarna här och veven, släppa ner den i brunnen, för att ta upp en hink vatten. Och precis ungefär vid den tiden då hon började ta upp den, hörde hon någon säga: "Kvinna, ge mig att dricka!" Och hon tittade bort, och där var en jude. De hade nu ingenting att göra med varandra.

²²³ En medelålders man, Han var omkring trettio. Men Bibeln säger, att han såg ut att vara femtio, det vet ni. Han sa: "Du säger att du såg Abraham, och du är en man som inte är över femtio år gammal." Han var bara trettio. Förstår ni? Han sa. . . Jag antar, att Hans verksamhet slet ganska mycket på Honom. Så han sa: "Du säger att du såg Abraham, nu vet vi att du har en demon."

²²⁴ Han sa: "Innan Abraham var till, ÄR JAG." Ser ni, Han var Abrahams Gud. Visst var Han det. Han sa: "JAG ÄR innan Abraham var till." Visst.

²²⁵ Och nu sitter Han där vid brunnen, Han säger: "Kvinna, ge mig att dricka."

²²⁶ Hon sa: "Det är inte brukligt. Vi har segregation här." Som de brukade göra i Södern, med färgade och vita, ser ni. Hon sa: "Vi har segregation här. Det är inte brukligt för dig att be mig, för dig (en jude) att be mig (en kvinna från Samarien) att göra dig någon tjänst, någonting. Vi har ingenting med varandra att göra." Hon var en liten prostituerad kvinna, som ni vet. Så troligen en vacker liten kvinna. Och hon stod där, kanske hennes lockar ända ner i ansiktet, ni vet, och hade varit ute hela natten. Och — och så sa hon, och hon sa: "Det är inte brukligt för dig att be mig, en kvinna från Samarien, om sådant."

²²⁷ Han sa: "Kvinna, om du visste, vem som talade med dig, och du visste, vem du talade med, skulle du be mig om någonting att dricka." Det där var Messias igår, ser ni. "Om du skulle be mig om något att dricka, skulle jag ge dig vatten, som du inte kommer hit för att hämta."

²²⁸ "Å," sa hon, "brunnen är djup, och du har ingenting att hämta med, varifrån skulle du ge mig något vatten?" Hon sa: "Vår fader Jakob!" Ser ni, hon var samarit, men hon kallade också Jakob för sin fader. "Vår fader Jakob drack ur den här brunnen, hans boskap, hans familj. Och ändå säger du, att du har vatten, som är

bättre än det här?” Hon sa: ”Du säger ’tillbedja’, och eftersom du är jude, säger du ’Jerusalem’. Vi säger på det här berget.”

229 Han sa: ”Kvinna, den tiden kommer, och är nu inne, då de sanna tillbedjarna kommer att tillbe Gud i Anden, för Gud är en Ande.” Förstår ni? ”Fadern söker efter sådana, som gör det.”

Vad gjorde Han? Han talade med henne för att kontakta hennes ande. Förstår ni? Kom nu ihåg, att Han måste vara Messias för de där samariterna. Och direkt fann Han hennes problem. Hur många vet vad det var? Visst. Hon levde tillsammans med sin sjätte man.

Så, ser ni, det är fel, då man har en levande make, som är inne, och — osv., och att gå ut. Och att bara av vilken orsak som helst, skilja sig från en kvinna, och gifta sig med henne, och gå och gifta sig med en annan, gifta sig med en annan, gifta sig med en annan, det ska man inte göra. Så Han sa, att hon . . .

Så hon, jag antar att hon levde så utan att ens vara gift med dem. Hon kanske aldrig hade varit gift med dem. Hon kanske aldrig ens hade varit gift. Så hon sa alla de här onda sakerna, ni vet, gjorde alla de här onda sakerna.

Så medan Han stod där och tittade på henne *så där*, sa Han: ”Gå och hämta mig något att dricka.” Och hon sa: . . . ”Men om du visste, vem du talade med, skulle du be mig om något att dricka. Jag ska ge dig vatten, som du inte kommer hit . . . Jag ska ge dig vatten, som du inte kommer hit för att dricka.” Sedan sa Han: ”Gå och hämta din man och kom hit.”

Hon sa: ”Sir, jag har ingen man.”

”Åh,” sa Han, ”det sa du bra. Du har haft fem män, och den du har nu är inte din man. Det sa du bra.” Hon, lyssna, den där kvinnan. . . Då nu . . .

Vad kallade judarna Honom för, då de såg Honom göra det där? Kände de igen Honom som Messias? Nej. Vad sa de, att han var? ”Beelzebub, en spåman”, de sa: ”Den där kraften var Beelzebub.” Och de kallade Guds Ande, som gjorde denna andebedömning, ”någonting orent”.

Han sa, ”Om ni säger ett ord mot mig, så ska jag förlåta er. Men en dag kommer Den Helige Ande för att göra samma sak, och om ni säger ett enda ord mot Den, kommer det aldrig att förlåtas er.”

230 Så ni ser, var vi är idag, om det hände sig, att det var idag. ”Ett enda ord emot Den kommer aldrig att förlåtas, varken i den här världen eller den tillkommande världen.” Så ni ser, vad den här generationen har gjort. Tänk nu på det! Tänk starkt! Väg de här högtidliga Orden!

231 Nu sa judarna: ”Den här Mannen gör de här sakerna med hjälp av Beelzebub. Han är en ond ande, en spåman.” Vi vet, att spådom är djävulen. Så han sa: ”Den här mannen är spåman.”

232 Så Han förlåter dem, för att de kallade Honom spåman. Men efter att Han dog och Den Helige Ande kom tillbaka, då var det annorlunda. Förstår ni? Och det där, det är till den hedniska generationen. Läg nu märke till det!

Nu hade judarna redan sett det och fördömde det.

233 Samariterna tog emot det, och hon sa: "Herre, jag förstår, att du är Profet." Vad ska du göra med det, samarit? "Jag förstår, att du är Profet. Vi vet, att då Messias kommer, ska Han säga oss de här sakerna." Ser ni, de kände till Messias, vem Han skulle vara. Hon sa: "Vi vet, att Messias, som kallas för Kristus, då Han kommer, ska Han säga oss de här sakerna. Men vem är du? Är du Hans profet?"

Han sade: "Jag är Han. Jag är Han."

234 Och därpå! Lyssna nu! Därpå lämnade hon sin vattenkanna och sprang in i staden, och hon kom och sa till männen på gatorna, där hon sprang genom staden, hon sa: "Kom och se en Man, som talade om för mig de saker, som jag har gjort! Är inte det här Messias själv?" Och Bibeln säger, att hela staden trodde på Honom, för att kvinnan hade sagt det här, att Han hade sagt till dem det, för att Han var Messias.

235 Om nu det där var Messias tecken i går, och han är densamme i går, i dag och i evighet, så kommer det att vara samma tecken i dag. Är det riktigt? Hur många håller med om det? Visst, ja, det är detsamma. All right.

236 Kommer det nu att vara någon annorlunda man? Nej, Han älskade, Han ropade, Han grät, Han sov, Han gick ut i öknen, gick och fiskade, Han gjorde precis som vem som helst annars. Han var bara en man, förstår ni, men ändå var Han den smorde Messias.

237 Nu kommer vi ihåg nu, att i Bibeln sägs det oss långt tillbaka, då vi går till många Skriftställen och bevisar, att Bibeln hävdar, att det kommer att finnas "En dag som varken är natt eller dag," bara en mörk dag, organisationer och kyrka, och tillräckligt för att bli frälst, "men på kvällen ska det bli Ljust." Hur många har någonsin läst det där i Bibeln? Visst. Förstår ni?

238 Med andra ord, nu, solen går upp i öster och går ner i väster. Samma sol går upp i öster och går ner i väster. Nåväl då, Guds Son, S-o-n, gick upp i öster, över österns folk. Civilisationen reser, reser med solen, och vi är på västkusten nu. Om man går över, kommer man till Kina, tillbaka till östern igen. Så samma Son som lyst på östern lyser nu på västern, med samma Den Helige Andes dop, samma tecken, samma under, samme Messias. Är det riktigt? "Det ska bli Ljust i kvällens tid, stigen till Härligheten kommer ni säkert att hitta." Det är riktigt.

239 Vi är i kvällen, Kvällsljuset. Solen håller på att gå ner. Messias är mitt ibland oss. Guds Son, i form av Den Helige

Ande, är mitt ibland oss. Tror ni på det? [Församlingen säger: "Amen." – Utg.] Tror ni att jag är Hans tjänare? ["Amen."] Tror ni att det jag berättar för er är Sanningen? ["Amen."] Tror ni på berättelsen om den där Ängeln i går morse, i förrgår morse? ["Amen."] Tror ni på det? ["Amen."] Låt då Himmelens Gud, låt den Gud, som visade sig för mig i form av den där regnbågen, låt Honom tala! Och låt min kropp vara hängiven åt Honom, min själ, min ande och mitt sinne vara hängivna åt Hans ära. Då jag letade efter den sista ekorren och visste, att det skulle vara den sista, var klockan just då tre minuter i tio, och jag hade sagt, att det skulle vara klockan tio.

Ni vet, Han sa: "Säg vad du vill! Det kommer att bli så." Han har aldrig misslyckats med det ännu, med vad som helst. "Säg bara vad du vill!"

Men den åttonde gången det någonsin gjordes, var på en liten kvinna. Hon sitter där bak nu, antar jag. Jag ser broder Wright sitta här. Hattie Wright, när hon bad om sina två barn- . . . Där är hon, precis där nu. För sina två barns frälsning, (var det inte så?), som var bestämt emot det. Jag sa, "Jag ger dig dina barn, i Jesu Kristi Namn." De föll rätt över hennes knä.

²⁴⁰ Ed Daulton, en baptist som sitter här nerifrån Kentucky, sitter just här. Hur många barn har du, Ed? Tolv barn. Han stod just här och bad om sina barn. Jag gick ut ur byggnaden. Ed kom till mig igen. Jag sa: "Ed!"

Den Helige Ande var över mig och sa: "Ge honom det! Ge honom!"

²⁴¹ Jag sa: "Jag ger dig dina barn." Vartenda ett av dem, frälst och döpt. Där satt hans tonåring hemma och väntade och grät, har varit frälst sedan han var här uppe. Den här baptistbrodern nerifrån. . . Å, å, så underbar Han är, då Han talar!

²⁴² Jag ber Honom nu, att till Sin ära visa Sig, att Han är Kristus, att jag säger Sanningen.

²⁴³ För att den otroende nu inte ska ha någon undanflykt. Jag vill, att de människor som finns här inne, som är sjuka och i behov, behöver Gud, som jag inte känner, främlingar inom våra portar, folk som jag inte känner, som är här, och ni har ett behov av Gud, räcker upp sina händer. Människor överallt. Så, all right, precis omkring ungefär överallt, antar jag. Folk som jag inte känner. Om jag ropar upp någon som vet, att jag känner dig, och du känner mig, och – och vi är bekanta med varandra, säg ingenting, håll bara tyst! Om Han är Guds Son, vilket Han är, och mitt Budskap är rätt, och den där Ängeln. . .

²⁴⁴ Då den var tre minuter i tio, sa jag: "Å, Gud, som visade Dig för mig för en stund sedan i den där regnbågen, det är tre minuter. Jag ser ingen ekorre. Det är tre minuter, du kommer att vara tvungen att ge mig en." Och Gud är min Domare, jag säger det högtidligt med min hand på Bibeln. Jag tror inte på att

svära, Bibeln säger inte så, den säger, att man inte ska göra det. Men Gud är min Domare, en ekorre sprang rakt nedför trädet och satte sig exakt rätt. Han har aldrig misslyckats med det. Han har aldrig gjort det. Många av dem, som är närvarande här, känner till de här sakerna. Jag vet att Han, samme Gud, är här.

245 Det har getts ut bönekort. Jag vill inte ha dem. Vi ska låta dem få förbön om några minuter, de kommer att komma fram i kön. Jag vill inte ha folk som är — som är här, eller så.

246 Jag vill ha främlingar. Jag vill ha människor som inte känner mig. Jag vill, att ni ska få det i sinnet, jag vill, att ni ska gå och tänka och be och säga: "Gud, den där mannen känner inte mig."

247 Och en dag trängde sig en liten kvinna genom en folkmassa. Hon hade blödningar. Och hon sa . . .

248 Då de allesammans sa: "Här är Han! Titta på Honom! Där är den där gallileern.", osv. Alla de där rabbinerna osv. som stod där och sa: "Rabbi, vi söker ett tecken från dig." osv. så där.

249 Den här lilla kvinnan sa: "Jag tror, att Han är Guds Son. Och jag tror, att om jag bara kan röra vid kanten av Hans klädnad, så ska jag bli helad." Hur många vet det där? Hon rörde vid Honom.

250 Inte så att Han skulle kunna känna det, men Han stannade och vände Sig om och sa: "Vem rörde vid mig? Någon rörde vid mig." Alla höll riktigt tyst. Han sa: "Någon rörde vid mig." Han sa: "Vem rörde vid mig?"

251 Och Han såg Sig omkring, tills Han fann den lilla kvinnan. Hon kunde inte gömma sig. Kunde inte finna det. Han fann henne och sa: "Din tro har frälst dig." Han sa, sa till henne, att hennes blödningar hade räddats fö- . . . stoppats, för att hon hade trott, och hennes tro rörde vid Hans klädnad. Tror ni på det där? All right.

252 Är Han nu idag en Överstepräst, som sitter på Guds högra sida och ber för oss på vår bekännelse? Säger Bibeln, att Han är Översteprästen, som kan bli rörd av känslan för våra svagheter? Är det där riktigt? All right, om du är sjuk, så börja be, säg: "Herre, Gud, jag har just hört ett Budskap. Jag — jag känner inte den här mannen. Jag är — jag är här i tabernaklet. Jag brukar inte komma hit, det här är inte min hemförsamling. Jag är någon annanstans ifrån. Jag är från utanför staden, jag är från någon annanstans. Jag känner inte mannen. Men han gör det, verkar göra det så säkert, att det är du, och har sagt, att du visade dig för honom, att hans Budskap var rätt, och hur du gör de här sakerna. Nu känner jag ju inte mannen, men jag känner dig. Så om han har hängett sig åt dig, och du använder hans kropp till att tala dina egna Ord genom, så låt honom tala till mig! Låt mig röra vid din klädnad, Herre!" Och se efter, om Han gör det eller inte! Se efter, om Han är Gud!

253 Om Han fortfarande är Gud, kan Han använda mina läppar till att tala samma ord, som Han skulle göra, för Han har inga andra läppar än mina och dina. Han har inga andra ögon än våra. Så Han kommer bara ner och verkar i Sin Församling genom vår kropp. Tror ni på det? Verkar i den, själv! Det var så, Han sa. "De gärningar, som jag gör, de samma ska ni göra." Är det riktigt? "Samma gärningar ska ni göra." Det där var de gärningar, som Han gjorde för att bevisa, att Han var Messias. Om Han nu är Messias, och det är Han, då, om det där är sant, då gör Han samma gärningar just nu, genom Sin Församling, som Han gjorde då. Det bevisar att det är rätt, utan hänsyn till alla era samfund. Å, halleluja!

254 Här sitter lille gamle broder Kidd och syster Kidd, båda två, och de är åttio år gamla och predikade innan jag föddes. Här låg han härom morgonen, döende, med cancer för ungefär två år sedan, som gick igenom hans prostata, långt uppe i Ohio. De har varit mycket kära vänner till mig. Syster Kidd ringde mig och sa, "Billy, det är bäst att du skyndar dig. Han är precis döende, döende just nu." Billy och jag nästan brände upp min gamla begagnade bil för att komma dit upp.

255 Då jag kom in i rummet där, så fort jag kom dit, sa Den Helige Ande: "SÅ SÄGER HERREN."

256 Där står han, ett vittne till Guds ära, till och med hans doktor är helt uppriven. Det är bara så, Han är Gud! Skulle jag kunna göra det där? Nänämensan! Mina ord är inte mera än vilken människas som helst. Men det där var SÅ SÄGER HERREN! Amen.

257 För årtal sedan, nere i Kentuckys berg, en gammal liten Church of God-församling, eller några av dem, som bar upp- och nedför kullarnas sidor, hamrade ut majs med någonting tillsammans med gamla mor Kidd, för att ge mat åt en skara barn, tvättade över en bunke för att skicka ut sin man på fältet.

258 Och här är de i åttioårsåldern, sitter här i dag och njuter av Jesu Kristi Evangelium, kör omkring hundra engelska mil på söndagsmorgonen, varenda söndag jag predikar här nere, om de kan få höra om det. Visst, då vi skickar en inbjudan till dem, vill de komma. Välsigna deras små gamla hjärtan! Det är riktigt. Jag vill att varenda person här inne ska skaka hand med dem i förmiddag, om de kan, välsigna dem.

Be nu!

259 Åh, jag är så glad för att veta att Han är Gud. Vilken känsla! Ni säger: "Varför drar du ut på det, broder Branham?" Jag väntar på Honom. Det är en. . . Jag har predikat. Det här är en annan smörjelse.

260 Och om Han kommer och gör det, hur många här inne. som är sjuka. kommer då att ta emot Honom som sin Helbrägdagörare? Räck bara upp era händer, alla sjuka människor, om Han

kommer att — om Han kommer att göra det! Räck upp era händer, alla som är sjuka, som kan se att Messias, Kristus, är mitt bland människorna och talar!

²⁶¹ Be! Tro! Jag kommer att inrikta mig på *den här* sidan av huset. Jag har så många som ber. Jag ser smörjelsen.

²⁶² Titta. Hur många har hört det där, den där Eldstoden där, som vetenskapen har hängande i Washington DC? Ni känner till det. Här är bilden av Den, precis här, samma Eldstod som ledde Moses. Då till och med vetenskapen sa: ”En dag skulle den finnas på tio-cent-affärernas hyllor. Den enda övernaturliga Varelse, som någonsin har fotograferats.”

²⁶³ Samma Ängel är precis här vid predikstolen just nu. Sök er till den! Jag utmanar er att tro på det. Ni utomstående, tro ni!

²⁶⁴ Nu måste jag bara se, vart jag ser Den ta vägen. Var vördnadsfulla allesammans i Hans Närvaro, denna Bävan.

²⁶⁵ Jag ser en man. Här är det. Han sitter till vänster från mig sett, precis här bak i hörnet. Han lider av bihåleproblem och magproblem. Du tror av hela ditt hjärta. Är en främling för mig. Det är herr Wells. Det är vad ditt namn är, herr Wells. Du är inte härifrån. Du är från en plats, som heter Aurora, i Illinois. Det är sant. Är det sant? Jag är en främling för dig. Om det är riktigt, så räck upp dina händer! Ställ dig upp på dina fötter! Jesus Kristus gör dig frisk.

Tror du nu? ”Om du kan tro.”

²⁶⁶ Nu, där, den där mannen har jag aldrig i mitt liv sett, och en fullkomlig främling ibland oss. Han är från en annan stat. Och Den Helige Ande, nu, vad Den än sa till honom, vet jag inte, förrän jag får över det där bandet. Det är en smörjelse, som kommer över en. Men mannen vet.

²⁶⁷ Det som sagts till dig är sanningen. Är det riktigt, sir? Ja. Vi är främlingar. Det är, låt honom vittna för sig själv.

Vem gjorde det där? Messias, Kristus.

²⁶⁸ Här är en kvinna, som sitter bakom här ute, mitt ibland människorna, just här. Ser ni det där Ljuset över henne? Hon lider av ett hudproblem. Fru Pitman, du är från Owensboro. Om du är en främling, så vinka med din hand! Är de här sakerna sanna? Vinka med din hand! Gud helade dig. Jag har aldrig sett kvinnan ännu, bara i en syn.

²⁶⁹ Så att du ska veta det, mitt emot dig är en kvinna, som heter Ellis, fru Ellis, en ung kvinna. Hon har kvinnoproblem. Hon är också en främling. Om det är riktigt, så vinka med din hand! Är det din mor, som sitter bredvid dig där? Det är en kvinna, som sitter där och lider av en fobi, ett fobi-komplex över henne. Om det är riktigt, så räck upp din hand, damen! All right. Fobin är borta. Du kan gå hem och vara frisk. Jag utmanar er att tro.

270 Långt, långt bak i hörnet, en man från Minnesota, med ryggproblem. Ditt namn är herr Carson. Stå upp på dina fötter! Dina ryggproblem är borta. Jesus Kristus gör dig frisk.

271 Precis *här* bakom, en dam som lider. Hon är från utanför staden. Hon är från ett ställe, som heter Blue Island. Hon har hjärtproblem. Det där är nära Chicago. Fru Braiden, res dig upp och ta emot din helbrägdagörelse! Gå hem och var frisk i Jesu Kristi Namn.

272 Tror ni? Hur är det med den här avdelningen? Vet ni att det där är Messias? Hur ska en människa veta det?

273 Alla de här människorna som har ropats upp hittills, och som vet, att jag inte vet någonting om er, räck upp era händer, alla ni människor, som har ropats upp, runt omkring. Ser ni där?

274 Det är någon bakom mig, som ber, där bak i ett rum. Det är en ung ljushårig man, som ber för en kusin ute i Kansas, som har cancer. Kom fram till dörren! Ha tro på Gud! Tror du?

275 Elmer, det där hade någon anknytning till dig. Jag ser din pappa sitta där, hans hustru. Högt blodtryck. Om du tror, kommer Gud att hela dig. Jag vet inte. Det är riktigt. Eller hur? Tro av hela ditt hjärta, du!

276 Tror ni? Tror ni, att Jesus Kristus är Messias? Tror ni att Hans Närvaro är här? Kom ihåg, att då en kvinna rörde vid Jesu klädnad, blev Han svag! Kraft, styrka gick ut ifrån Honom. Jag är precis ungefär utslagen nu. Tror ni?

Låt oss då böja våra huvuden bara ett ögonblick!

277 Å, Jesus, Guds Messias, du är alltid nära. Människorna är medvetna om, att du är Guds Son, att du är här nu. Dina stora tecken och under bevisas. Välsigna dem, Fader! Välsigna dem, jag ber! Må de just nu tro av hela sitt hjärta, att du, Messias, är Den som står här! Ingen annan skulle kunna göra det där. Det är mänskligt sett omöjligt, Herre. Miraklet att få se Messias kraft komma in på en liten, oansenlig plats som den här, för att du lovade det, Herre. För din nåd är här för att benåda oss. För att det är ditt löfte att göra det, har du gjort det. Vi ser att Du inte lämnar Ditt folk.

278 Nu, Fader Gud, må de som har bönekort och kommer in i bönekön, må de få tro till att tro! Å, allsmäktige Gud, då händerna läggs på dem, må de gå in här och fröjda sig, ropa, priså Gud för att de är helade! Bevilja oss det, Herre!

279 Och låt dem, som har blivit frälsta, veta, att det inte finns några hemligheter hos Gud! Gud uppenbarar hjärtats hemligheter. Han vet om varenda tanke, som är i vårt sinne. Bevilja det, Fader! Vi ber i Jesu Kristi Namn. Amen.

280 Ni som har bönekort nu, ute bland åhörarna, ni människor omkring tabernaklet, runt omkring här, som har bönekort, tror ni? Räck upp era händer. Och tror att en människa inte kan göra

det där. Det måste komma från Gud. Tror ni att det är ett Guds löfte, att Gud sa, att Han skulle göra det? [Församlingen säger: "Amen." — Utg.] All right. Då vet ni, att Någon är här förutom människorna.

²⁸¹ Jag tar det här Ordet högtidligt inför Gud. Människorna, som tilltalades, vem det än var, dem känner jag inte, och de känner inte mig. De är främlingar som bara kom in i tabernaklet här, var de än var.

²⁸² Jag ser en del syner över människor här, som är i tabernaklet, men låter dem vara, ja, låter dem bara vara.

²⁸³ De där människorna, som ropades upp, vilka ni än var, så att de andra skulle se, att ni var främlingar, räck upp er hand! Ser ni? Varenda en, alla främlingar.

²⁸⁴ Någonting bara fortsätter att påverka mig. Jag ser en färgad kvinna dyka upp framför mig hela tiden, hon har ledinflammation och högt blodtryck. Ja. Du är en främling ibland oss. Du är från Memphis, fru Sals. Det är ditt namn. Det är första gången, du är här. Tror du på Herren av hela ditt hjärta? Då kan du gå hem och vara frälst och helad. Gud tar det åt henne.

²⁸⁵ Tro av hela ert hjärta, allesammans! Räck upp era händer nu, allesammans! Tro av hela era hjärtan! Lägg era händer på varandra!

Kom hit, broder Neville. Kom hit och be!

²⁸⁶ Medan vi har våra huvuden böjda kommer broder Neville att be.

NÅDENS BUDSKAP SWD61-0827
(The Message Of Grace)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag förmiddag den 27 augusti 1961 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org